

Giới thiệu Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi

Editor : Chaugiang2210

Một câu chuyện tình yêu cổ đại với nữ chính cùng nam chính cường hãn, xuất thân danh giá, tài năng vô song.

Nàng- Hiện thân của Hoả Linh thiên tôn. Nàng kiêu diễm bá mị- bước một bước khuynh chuyển trời đất, bước hai bước nhật nguyệt đảo lộn, thiên địa vì nàng mà thay đổi. Con gái của Thiên Vương, Chiêu Yến quận chúa - Thiên Dương Huyết Phượng. Nàng tài hoa xuất chúng, không gì không tinh chỉ có điều, nàng tính cách lại vô cùng khó đoán. Lúc thì băng lãnh thanh cao, phong thái cao ngạo, khi thì nữ hài đồng không hơn không kém.

Hắn - Khải Vương tiếng tăm lừng lẫy, người đời tin ngưỡng gọi 4 chữ "chiến thần vương gia", hãn cao ngạo, thận trọng, tay nắm trọng binh, tài giỏi hơn người, bá đạo vô biên...

* - Phượng Nhi, đâu mới là nàng đây? là băng lãnh quận chúa hay âm áp nha đầu?

- Ta? Chính ta cũng chẳng biết nữa... Mà đâu quan trọng, chỉ cần biết ta đối ngoại nhất kiến chung tình, trăm năm không đổi.

- Aizz, tiểu nha đầu nàng, đây là đang quyết rũ bản vương?

- Ngoại cũng tự cao quá rồi, vừa rồi là lời thoại trong vở kịch ta vừa xem.. Haha, mà là lời của nam chính a~

- Nàng..

- Vương gia à, ngoại bị thiếu năng à? Lời như vậy ngoại nghĩ nữ tử có thể nói ra?

- Ha, Phượng Nhi, nàng dám trêu chọc ta, xem bản vương trừng trị nàng thế nào...

- Ừm..*

*- Thân, thân phận của ta cùng ngoại thiên định vốn dĩ là không thể nào đầu... Ngoại... Từ bỏ đi..

_ Phượng Nhi, ta mặc kệ nàng là Thiên Dương Huyết Phượng hay Đồ Sơn Huyết Nhi nàng vẫn là thê tử của ta. Vì nàng, vì phu nguyện ý nghịch thiên*

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Dưới gốc cây xoan đào, vị thiếu phụ nhan sắc mặn mà, thướt tha kiêu diễm đang bế một tiểu oa nhi trong lòng bàn tay. Bên cạnh nàng là một nam nhân tuấn mã, y phục trang trọng, đang nhìn nàng bằng đôi mắt nhu tình.

- Vương gia, người nói xem, Phượng Nhi sau này sẽ như thế nào?

Thiếu phụ cười khẽ, ngược nhìn phu quân, nghiêng đầu hỏi.

- Nhi Nữ của ta và Tích Nhi đương nhiên là mỹ miều, diễm lệ...

- Cũng phải, người xem đôi mắt này của Phượng Nhi... thật đẹp

Đôi phu thê hướng mắt về phía nữ hài, mái tóc nâu sẫm xinh đẹp, mày ngài, mắt phượng, mà đôi mắt ấy lại mang màu lục bảo may mắn, vui tươi, chót mắt ẩn hiện một vết bớt đỏ hình hoa anh đào càng thêm mỹ lệ. Lại nói, trước hôm lâm bồn, Dược Tích mộng thấy một con Xích Phượng Hoàng, toàn thân đỏ như máu, tỉnh dậy liền muốn đặt tên cho con gái là Thiên Dương Huyết Phượng.

- Thê tử của ta ơi, nàng muốn biết con gái chúng ta lớn lên thế nào thì cứ từ từ nhìn là được, hà có gì phải gấp gấp muốn biết...

Thiên Dương Hàn nhìn thê tử đầy nịnh nọt.

- Cũng phải... Thuần Nhi, bế tiểu thư vào trong đi

- Vâng

Cung nữ tên Thuần Nhi vừa bế tiểu hài tử vào chưa được bao lâu thì...

- Thiên Dương Hàn, đi chết đi!!!!

Đám hắc y nhân hết lớn rồi lao vào, chực lấy mạng Thiên Dương Hàn. Cẩm Y Vệ chạy vào nhưng vẫn không kịp.

... Phập... Tách...tách...

Máu loang, thân ảnh kiêu diễm ngã xuống...

- Tích Nhi!!!!!!

Nam Cung Dược Tích sắc mặt nhợt nhạt, môi xanh xao, tựa hồ không còn một giọt máu... Thế nhưng nằm trong vòng tay phu quân, nàng vẫn cố gắng nặn ra một nụ cười. Tiểu thể từ 5 tuổi đứng bên cạnh, nức lên tiếng khóc.

- Vương Gia... Chăm sóc tốt cho con chúng ta...

- Tích Nhi... Nàng yêu Phụng Nhi như vậy, yêu Khởi Nhi như vậy... Tự chăm sóc thì hơn- Ôm thê tử, vị vương gia uy dũng năm nào nghẹn ngào cất tiếng.

- Hứa... với... thiếp...

- Được, được, ta hứa với nàng

Khoé môi nàng khẽ cười, máp máp lên tiếng.

- Vương gia, thiếp buồn ngủ rồi, thiếp...

- Không... Tích Nhi, nàng đừng ngủ, nhìn ta đi...

Thế nhưng... mi mắt của người thiếu phụ đã khép lại từ lúc nào...

- Không!!!!!!!!!!!!

~~~~ 3 năm sau~~~~

- Phụ vương, sao người có thể lấy bà ta chứ... Mẫu phi chỉ vừa mới mất tang... - Phụng Nhi năm ấy giờ đã 4 tuổi, nhưng thông minh hơn người, song tính khí lại vô cùng bất ổn. ngay lúc này Nàng giận dữ hét lên khi biết Phụ Vương lấy trác phi.

- Phụng Nhi, ta... - Vương Gia thở dài, cũng tại ông, tại sao hôm ấy lại uống say, tại sao lại xảy ra quan hệ với Lan Dao Ân... Tại sao... lại khiến ả ta mang thai... - Phụ Vương xin lỗi, chỉ là Lan di nương mang cốt nhục của ta của ta trở về đây, con bé đã 1 tuổi rồi...

Thiên Dương Huyết Phụng đã hạ hoả, bình tĩnh suy nghĩ, phụ vương trước giờ đâu phải người tùy tiện, người yêu Mẫu Phi như vậy, còn nhớ phòng mẫu phi đều được dọn dẹp mỗi ngày, tranh hoạ Mẫu Phi phụ vương luôn treo ở đầu giường và cả thư phòng...

- Phụ vương, nói con biết, đã xảy ra chuyện gì?

- Ta... Là tại bản vương, khi không lại uống say, lại...

- Thôi, con không trách người... * người là bị người ta tính kế* - Song về sau nàng không nói ra- Nhưng mà Phụ Vương, con muốn đi Hoành Sơn cùng sư phụ...

- Nhưng... Con muốn đi bao lâu? - Ông lo lắng hỏi

- Không rõ nữa, Phụ vương... Con sẽ nhớ người và ca ca - Thanh âm non nớt vang lên, tan thương như nát lòng.- Còn ca ca nữa... con phải nói với huynh ấy...

- Không cần, ta nghe rồi - Từ ngoài cửa, nam hài bước vào, mới 8 tuổi nhưng Thiên Dương Khởi đã tỏ rõ là một nữ nam tử, trí dũng song toàn.

- Ca... - Nàng nức lên từng tiếng như uất nghẹn...

- Phụng Nhi, muội cẩn thận, ca ca tại đây chờ muội trở về...

- Muội nhất định... - Thiên Dương Huyết Phụng không nói nên lời nữa, mọi lời nói đều bị tiếng nức nước mắt che lấp cả...

2 ngày sau, vương phủ tiền Tiểu Quận Chúa cùng Hạc Hoàng lão nhân lên đường(sư phụ nàng)...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phụng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 2

Trên chiếc xe ngựa chạy ra khỏi kinh thành, lão nhân già cùng nữ hài đồng đang ngồi. Ông cẩn thận dùng bột trắng xóa đi vết bột đồng thời cũng thay đổi màu mắt cho nàng. Xong xuôi, Hạc Hoàng lão nhân lên tiếng:

- Phụng Nga Đầu...

- Vâng? - Nàng nhẹ hỏi lại

- Ngươi... Sao lại muốn theo ta tới Giang Nam?

- Sư phụ... Ngươi không phải không rõ cái chết của mẫu phi không đơn giản, mà ta hiện tại lại như thế này yếu kém, không thể động tới bọn họ cũng không muốn bị bọn họ tính kế lên đầu, theo ngươi tu luyện vẫn là tốt nhất... - Nàng khép hờ đôi mắt, nhàn nhạt trả lời

Hạc Hoàng ánh mắt khẽ rung động, mấy lời này, một tiểu nha đầu mới 4 tuổi có thể nói ra sao...

- Thôi được, sư phụ cũng không ngăn cản ngươi làm gì, nhưng 13 năm này... ngươi liền quên bản thân là Chiêu Yến quận chúa- Thiên Dương Huyết Phụng cho lão tử...

- Há? Quên sao? - Nàng ngây ngô hỏi (nãy suy luận ghê lắm mờ...)

- Hiện tại, ngươi là tiểu nha đầu bình thường tên gọi có chút giống với danh xưng của một vị một vị quận chúa, gọi là Dương Chiêu Yến.

- Dương Chiêu Yến... Vâng, Phụng Nhi nhớ rồi...

7 năm võ nghệ tinh thông như người luyện 30 năm, giang hồ mấy ai địch lại

3 năm chu du tứ phương, còn chuyện gì mà không tường không tận

3 Năm trừ bạo diệt gian, tham quan giết sao đếm hết, hai tay ngắn máu, cuồng ngao, lãnh huyết... Máu... ngoài tanh một chút thì chẳng có gì...

- Yến Nha đầu... 13 năm rồi phải không? - Hạc Hoàng từ sớm đã qua tuổi xế chiều, gần đất xa trời, nặng nề ngồi trên ghế hướng nữ tử trước hỏi.

Nữ tử xinh đẹp như tiên, bạch y thiên dương, kiều mị dị thường, thanh âm êm tai như gió thoảng.

- Đúng là đã 13 năm rồi, Chiêu Yến năm nay đã 17...

- Ngươi cũng nên về Thiên Vương phủ đi thôi...

- Về sao... Cũng phải phụ vương cùng ca ca chắc cũng nhớ Chiêu Yến rồi...

Nàng bước vào trong, xóa đi lớp dịch dung 13 năm, đôi mắt xanh cùng ấn kí anh đào hiện ra trước mắt kiến nàng không khỏi bàng hoàng, sờ lên gương mặt, thiếu nữ khẽ cười.

- 13 năm sau, ta dường như đã quên mất đôi mắt của bản thân rồi.. mà hình như cái nữ tử gọi là Thiên Dương Huyết Phụng ra sao ta cũng chẳng còn nhớ nổi nữa...

Nàng đưa chiếc lược bạc lên mái tóc mềm mại như suối chảy, khẽ khàng búi tóc cài trâm.

- Kinh thành... Trường An... Một cái gọi Trường An như lại là nơi bất an nhất...

Nữ tử bạch y thướt tha sóng vai cùng bạch mã mạnh mẽ phi về kinh thành xa vắng năm xưa.

Kinh thành

Trên đường phố nhộn nhịp xuất hiện dáng vẻ thanh mảnh của nữ tử bạch y thanh khiết như tuyết, nón voan che đi dung nhan không cách nào nhìn rõ. Nữ tử tay dắt bạch mã chân hướng Thiên Vương Phủ mà đi tới không chút lưu tâm đến trâm hoa, vòng vàng mà những cô nương vẫn thường ưa thích.

Thiên Vương Phủ

- Ngươi là ai? Sao dám xông vào đây?

Nàng chưa kịp bước vào cửa đã bị hộ vệ ngăn cản, cũng phải thôi, mấy hộ vệ năm xưa chắc đều đã lớn tuổi rồi. Nàng vẫn chưa nói gì thì bên trong có người đi ra.

- Có chuyện gì mà ồn ào vậy?

Mấy hộ vệ quay lại nhìn, cùng kính chào.

- Lư Quân Gia, vị cô nương này muốn xông vào vương phủ

Lư quân gia hướng gương mặt già nua về phía nàng, hỏi.

- Cô nương đây là...

Nàng tháo nón voan nhìn thẳng về Lư Quân Gia, nở nụ cười nhẹ nhàng.

- Lư Quân Gia còn nhớ hay đã quên?

Đôi mắt xanh đập vào mắt, lão quân gia quỳ sụp xuống, thấy vậy 2 tên hộ vệ cũng vội quỳ theo.

- Quận chúa, lão nô có tội, người trở về không nghênh đón mà còn...

- Người thì có tội gì chứ? Là ta trở về không báo trước, các người chỉ là làm tròn bổn phận mà thôi.

Hai hộ vệ vừa nãy run cầm cập liền thở phào nhẹ nhõm, quận chúa quả nhiên phong thái hơn người, không như cái vị ngạo mạn tam tiểu thư kia.

- Quận chúa, lão nô vào báo cho vương gia cùng thế tử...

- Không cần, ta sẽ cho họ một chút bất ngờ... - Nàng lém lỉnh nháy mắt

- Thưa vâng..

Nàng cười nhẹ một cái, cứ như thế bước vào vương phủ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3

Hi, mina, tui chợt nhớ ra là tui chưa giới thiệu, tui là Leby (Little Butterfly) một con mấm mới 14 tuổi, rất ngu và rất ngốc. Arigatou vì đã đọc mấy lời ngu ngốc của tui ~~~

.....~~~.....

Thiên Dương Huyết Phượng bước đi trong hoa viên, đôi người xinh đẹp nhìn sang cây xoan đào mang theo một niềm lưu luyến, rồi lại lia sang cây anh đào năm nào giờ đã thành một cây đại thụ.

- Thời gian đáng sợ thật... mọi thứ khác quá...

Bạch Y tung bay trong gió, bóng dáng nữ tử hiện lên đầy cô độc.

- Nha đầu chết tiệt kia....

- Hừm? - Nàng nhướn mắt, quay lại nhìn, một nữ tử độ chừng 14, 15 tuổi, dung mạo thoát nhìn cũng bình thường, y phục có vẻ sang trọng nhưng điềm dúa quá, mà cô nương này có thanh âm chua thật, tính cách có vẻ cũng chẳng tốt đẹp gì.

- Thấy bản tiểu thư còn không chào hỏi? người là Nha hoàn viện nào? Không biết phép tắc gì cả.

- Nha hoàn? - Ánh mắt nàng loé lên một tia trào phúng, chắc là tam tiểu thư trong truyền thuyết đây mà. Nàng cố nén cười, tao nhã hỏi - Người là ai? (Tao nhã ghê ha, bik rùi mà vẫn cố hỏi, dai kiếp.HP: Ms nói gì đó bé Leby iu dẫu của ta?.Leby * rùng mình* Đâu có gì đâu nà, Phượng Ti iu dẫu)

- Ngay cả bản tiểu thư cũng không biết, ta là tam tiểu thư của vương phủ, chính là quận chúa của triều đình a - Ắ dương dương tự đắc

- Quận chúa? Thật nực cười - Nàng nhếch môi chế nhạo, đúng là Huyết Phượng nàng không ưa nổi nàng muội muội này mà. Còn ả bị nàng nói liền thẹn

quá hoá giận, giờ tay định tát nàng. Nhưng chưa kịp động vào một cọng lông tơ thì đã bị chặn lại. Nàng với nụ cười chưa bao giờ tắt, nhưng ánh mắt đã tối sầm, nhàn nhạt hỏi.

- Ờ? Người đây là muốn làm gì à?

- Người dám phi lễ với bản tiểu thư, ta sẽ giết người - Ầ tức tối

- Tam tiểu thư ức người đến thành thói rồi à, nên nhớ một số người, một số việc không phải muốn động là động, muốn làm mà làm... À, mà trong số mấy người không được động đó... có ta - Nàng nhếch môi khinh thường, toan bước đi, đứng tức Thiên Dương Khởi đi tới. Thấy hấn, Ầ ta vội chạy đến ôm tay hấn, giọng yếu điệu.

- Ca ca, người phải làm chủ cho ta a~

- Từ ca ca từ khi nào mà người được gọi hả? - Hấn tức giận, gọi hấn là ca ca chỉ có một người có tư cách. Thiên Doãn Linh Y (Chử Dương chỉ có dòng chính mới được dùng như Thiên Dương Khởi hay Thiên Dương Huyết Phượng, chỉ thứ như Linh Y chỉ được dùng chữ Doãn) nghe vậy liền sợ hãi, bất giác lùi vài bước, giọng uỷ khuất:

- Nhưng...

Thiên Dương Khởi liếc mắt, chán ghét hỏi:

- Người lại gây hoạ gì?

- Ta không có, là con nha hoàn này, dám phi lễ với ta, lại còn cãi chày cãi bướng, không coi tiểu thư vương phủ ra gì...

Dù Thiên Dương Khởi không ưa ả ta, nhưng cũng không thể để vương phủ uy danh bị tổn hại.

- Là ai?

- Là nó - Ầ ta hướng về phía nàng mà chỉ

- Người là ai?

Nàng mỉm cười, thanh âm nhẹ nhàng.

- Dương Chiêu Yến hay còn gọi là Thiên Dương Huyết Phượng... Thế nào, huynh có phạt không, ca ca? - Nàng quay đầu nhìn hấn. Thiên Dương Khởi toàn thân kích động, hấn có phải đang mơ không? Phượng Nhi trở về rồi sao? Thật sự đã trở về bên cạnh hấn...

- Người thật là Phượng Nhi? - Hấn không dám tin, nghi hoặc hỏi

- Đôi mắt này, ấn kí này, giả được sao?... Hức... ca ca... Phượng Nhi về rồi - Nàng không còn hơi sức đâu mà giả vờ thanh cao, nấc lên từng tiếng, nàng ôm chầm lấy ca ca mình bằng tất cả niềm thương và nỗi nhớ. Hấn ôn nhu nhìn nàng, xoa đầu nàng:

- Người đó, làm ca ca lo chết được, còn biết đường về sao? - Hấn nhìn tiểu muội bé nhỏ năm nào nay đã trưởng thành, xinh đẹp như vậy, giọng nói có chút oán giận nhưng rất nhanh đều hoá thành yêu thương. Thiên Dương Khởi mỉm cười ôn thuận, cất tiếng- Phượng Nhi, mừng trở về...

- Vâng, muội về rồi

Hai người lo huynh ơi muội à, quăng luôn con người mang tên Thiên Doãn Linh Y vào dĩ vãng, mà ả ta cũng đang bắt động vì run sợ, ả đứng như lờn nàng lúc này nói, động người vạn nhà không nên động rồi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

- Nhị ti... - Thiên Doãn Linh Y run run cất tiếng. Nghe tiếng, nàng buông ca ca ra, cười mềm mại.

- Tam tiểu thư, ta quên mất... Chúng ta lúc này nói tới đâu rồi nhỉ? À, đúng rồi, tới ca ca, huynh phân xử

Thiên Dương Huyết Phượng quay lại nhìn Thiên Dương Khởi, ý cười trên môi ngày càng đậm. Ầ ta đứng bên cạnh run lên từng đợt, không để hấn kịp nói gì, ả vội chen vào.

- Nhị tì, Linh Y sai rồi - À nghiêng răng, nghiêng lợi nhận lỗi.

- Sao vậy? Lúc này không phải rất muốn phân xử? - Nàng thì vờ như không thấy, dậm mặc đáp lời.

- Ngươi... - À không nhận được nữa rồi, mà cũng phải... Thiên Doãn Linh Y trước giờ cao cao tại thượng, hống hách vô cùng, nào có xem ai ra gì giờ phải cúi đầu nhận lỗi. Nàng nhướn mắt nhìn ả đây chán nản, không biết tiến, chẳng biết lùi, không có tương lai nhưng đây đâu phải chuyện của nàng. Oan có đầu, nợ có chủ, mẫu thân ngươi với ta có ân oán, ta tìm mẫu thân ngươi thanh toán, ngươi với ta cũng chẳng nợ nần gì, nếu ngươi không đối ta tính kế, ta cũng không đối ngươi động thủ. Nàng nghĩ vậy, nhẹ nhàng cất tiếng.

- Cũng không có chuyện gì, ngươi...

Chưa kịp nói hết thì, vang lên âm thanh chanh chua đánh đá, từ xa vọng lại.

- Có chuyện gì ở phía đó?

Một nữ tử tuổi đã không còn xuân sắc, nhưng vẫn diện một bộ xiêm y màu xanh chuối rất chi là diêm dúa, ông ẹo bước lại. Thấy nữ nhi thân yêu của mình đang cúi gằm đầu, bà ta vội đến bên, lo lắng nhìn, rồi cất cái giọng đánh đá của bà ta hỏi:

- Thiên Dương Khởi, ngươi đã làm gì Y Nhi hả?

- Lan di nương, lời nói của ngươi vẫn là cản trở một chút đi, tên của bản thể tử bà gọi là gọi? - Hấn âm lãnh hỏi. Nhưng dù âm lãnh Thiên Dương Khởi cũng không sánh bằng con người hân khí ngút trời bên cạnh.

- Lan Dao Ân, Lan Di Nương, 13 năm rồi đáng về vấn đề tiện như vậy... Ca ca chúng ta đi thôi

- Ân... - Vừa quay sang ca ca, khuôn mặt Thiên Dương Huyết Phượng liền rộ lên vàng mặt trời hạnh phúc, như thể Băng tuyết ban đầu chưa hề tồn tại, mà hấn cũng ôn nhu nhìn tiểu muội đầy yêu thương.

- Ca, muội thực nhớ Phụ vương a - Nàng như con mèo nhỏ nhìn hấn(Mèo... Hồ đội lột mèo thì có)

- Được, vậy ta đưa muội đi gặp ông..

Lan Dao Ân vẫn chưa hiểu sự tình, cũng vội chạy theo xin Thiên Dương Hấn làm chủ cho bà ta cùng Linh Y (Không biết trời cao đất dày). Mà Linh Y cũng không nói gì, ả cũng muốn xin phụ vương làm chủ mà hình như đã quên mất sự ghê lạnh của phụ vương ả mười mấy năm nay.

Thư phòng của vương gia

- Phụ vương... - Nữ tử bay vào ôm lấy cổ nam nhân trung niên đang ngồi đọc tấu chương. Nghe giọng nói của nữ nhân, Thiên Dương Hấn trầm nghĩ là Thiên Doãn Linh Y, bèn lạnh nhạt xen lẫn bức dọc lên tiếng.

- Ngươi cắt ra cho bản vương, không thấy ta đang xử lí công vụ à.

- Ha, phụ vương, ngươi được lắm, 13 năm ngươi liền đối ta lạnh nhạt như vậy... Được vậy Phượng Nhi liền cắt, không làm phiền ngươi... - Nàng giận dỗi (Trước mặt phụ vương thì còn hơn cả con nít 3 tuổi cơ đấy. HP: Người ta xúc động thôi mà, hứ)

13 năm? Phượng Nhi? Khởi Nhi đang lắc đầu đang lắc đầu lia lịa? Chẳng lẽ...

- Phượng Nhi, ngươi về rồi... - Hấn (TDH) mừng rỡ ôm lấy nàng.

- Chưa, ta đang định cắt theo lời phụ vương đây - Nàng hờn dỗi cất tiếng, gỡ tay hấn ra, toan bước đi.

- Không, Phụ vương sai, là lỗi của ta...

- Vậy còn được a... - Nàng cười nhẹ, Thiên Dương Hấn ôn thuận nhìn nàng, ánh mắt tràn đầy sủng nịnh cùng cưng chiều.

- Phượng Nhi được lắm, vẫn là chỉ có ngươi có bản lĩnh mang bản vương xoay tới xoay lui như vậy.

- Ha, phụ vương quá khen, con mà lại... À phải, có người định tố cáo Phượng Nhi với người kia...

- Hừm? Là ai muốn tố cáo...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

- Lan di nương, người vừa rồi không phải muốn tố cáo ta? - Nàng nhướn đôi mày liễu nhìn người phụ nữ đang run rẩy dưới kia, ánh mắt rộ lên tia sát khí không hề giấu diếm.

- Nhị tiểu thư, sao người cứ phải ép ta...? - Bà ta gầm lên, sao cứ phải chèn ép bà ta cơ chứ, chẳng lẽ chuyện năm đó nha đầu này đã biết được điều gì? Nàng mỉm cười nhàn nhạt, khẽ cất tiếng:

- Phụng Nhi đâu dám, đầu sao Di Nương cũng là KẼ THAY THẾ của mẫu phi mà... - Một câu nói, nhấn mạnh những thứ cần nhấn mạnh, đây là đe dọa sao? Hay là đang mỉa mai bà ta 13 năm rồi vẫn chỉ là kẻ thay thế? Cái ghế vương phi bỏ trống, chỉ là Lan Dao Ân không đủ bản lĩnh để trèo lên mà thôi.

Thiên Dương Hàn cười xoa, tựa hồ không hề quan tâm về mặt nhăn như khi của Lan Dao Ân, ông xoa đầu nàng, thùng thình nói:

- Nga, Phụng Nhi, ta một kiếp chỉ có Tích Nhi là thê tử a~

Thiên Dương Khởi bên cạnh không còn đường làm mặt lạnh nữa rồi, Phụng Nhi thật ghê gớm a, mới về có mấy canh giờ liền mang cả Lan Dao Ân lẫn Thiên Doãn Linh Y ra xử đẹp cả. Nhưng ai bảo nàng là bảo bối trong tim Thiên Dương Hàn, là bông hoa trên tay Thiên Dương Khởi, mà bản thân nàng là một đoá hoa hồng diễm lệ, cao quý và cả... đầy gai. Như nàng, mấy kẻ dám chọc vào?

- Phụ Vương, Phụng Nhi mệt rồi...

- Người đâu, đưa Quận chúa về Huyết Nguyệt các...

Nàng lướt qua bà ta, bạch y thiên dương, mắt thần loé sáng, môi đào khẽ nhếch vẽ nên một đường cong tuyệt mỹ:

- So với năm đó, chuyện hôm nay chẳng là gì đâu nhì.

Nàng nói rất nhỏ, bà ta không thể nghe thấy nhưng cơ thể lại bất giác rùng mình.

- ---Ta là dây phân cách Phụng Nhi tung tăng về Huyết Nguyệt Các rồi lăn đùng ra ngủ đến tối- ---

- Người đâu? - Nàng tỉnh giấc, đưa tay dụi mắt kêu với giọng còn ngáy ngủ. Ngoài cửa, một ti nữ bước vào, giọng kính cẩn:

- Tiểu thư, người dậy rồi, nô tì bảo nhà bếp dọn thức ăn lên cho người

- Ân

Nàng bước tới bàn, cầm đĩa gấp thức ăn, hôm nay nàng quả thực ăn không ít, không phải vì thức ăn trong Vương Phủ xa hoa hơn bên ngoài mà là vì nó mang một hương vị đặc trưng mà nàng đã rất lâu, rất lâu chưa được nếm lại. Sau một hồi chiến đấu với đồng thức ăn, Thiên Dương Huyết Phụng cuối cùng buông đĩa. Nàng chậm chậm lau miệng rồi qua lại nha hoàn vừa nãy tao nhã nói:

- Em tìm cho ta một ít giấy trắng cùng mực.

- Vâng, tiểu thư. - cung nữ

Nàng cầm bút nhẹ nhàng múa xuống, khiến cho nha hoàn mài mực bên cạnh không khỏi có chút loá mắt. Thực không ngờ vị nhị tiểu thư này lại tài giỏi mực này, đúng là con dòng chính có khác. Có điều, suy nghĩ của nha hoàn kia, nàng không mấy quan tâm. Người con gái chỉ một mực tập trung vào lá thư gửi cho sư phụ.

* Sư Phụ thương kính,

Người đạo này thế nào rồi? Bệnh ho của người đã bớt chưa? Buổi tối người có đắp chăn cẩn thận không? Người hãy cẩn thận giữ gìn sức khoẻ, Phụng Nhi bất hiếu, không thể ngày đêm kề cạnh chăm sóc cho sư phụ. Người không cần lo cho Phụng Nhi, con ở đây sống rất tốt, phụ vương cùng ca ca rất yêu thương con. Người cứ Yên tâm, Phụng Nhi sẽ bảo vệ tốt bản thân, sẽ không để bị ai ức hiếp. Sư phụ, người nghỉ ngơi thật tốt, có cơ hội, Phụng Nhi nhất định đến làm phiền...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phụng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

- Ca ca... Đi đi mà... Nha nha - Nữ tử xinh đẹp như hoa như ngọc, kiều diễm khuynh thành đang kéo tay một nam tử cũng mỹ không kém, bộ dáng nũng nịu.

- Phụng Nhi à... Hoàng cung muối muốn vào là vào sao? - Thiên Dương Khởi bắt lực nhìn nàng

- Ca ca... Huynh thật keo kiệt, hừ... Bỏ đi, muối ra phố chơi, không nói với huynh. - Nàng hậm hực bỏ đi. Thiên Dương Khởi nhìn theo, bắt giác lắc đầu, thật là... Muối muối này của hắn không trưởng thành như mọi người đã nghĩ, nàng vẫn là trẻ con như vậy.

~~~~~

Hôm nay trên phố xuất hiện một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần, khí chất cao quý trong bộ thiên y thướt tha khiến cho chư vị công tử phải say đắm ngó theo. Thiếu nữ có gương mặt đẹp như tạc tượng, đôi mắt xanh điểm chu sa đỏ ở đuôi mắt tuyệt mỹ, bất phàm

- Cô nương, nàng thật đẹp...

Nàng neho mắt nhìn kẻ trước mặt, mắt dẹt, mũi tẹt, da trắng, môi đỏ... Ai nha, thể loại bạch liên hoa công tử này Thiên Dương Huyết Phụng nhất tề không có ưa nha. Hắn ta vừa định đưa tay sờ vào má nàng thì nàng nhanh chóng gạt ra. Giọng điệu lạnh nhạt.

- Công tử, ta cùng ngài không quen biết, xin tự trọng.

- Kìa... Mỹ nhân... Đừng vậy, về làm thiếp thứ 4 cho ta đi, ta là con trai của tam phẩm thị lang, đảm bảo nửa đời sao của nàng được vinh hoa phú quý - Hắn ta cợt nhả nhìn nàng. Thiên Dương Huyết Phụng nhếch môi khinh bỉ, cái đầu nguoi, phụ thân nguoi gấp bản cô nương còn phải cúi chào, nguoi là thá gì... Đã có 3 thê còn muốn lấy ta?

- Công tử, tiền tài mấy thứ đó, ta vốn dĩ không cần, nếu không có việc gì, phiền ngài tránh ra.

- Nè... Đừng lạnh nhạt như vậy, có điều... Ta thích a - Hắn cầm tay nàng, đoạn, vuốt ve.

* Bóp*

- Công tử, thứ lỗi cái này tay của ta chạy sạn rồi, dùng vuốt ve thực không phù hợp, vẫn là như này hợp hơn

- Nguoi nguoi... Tiện nhân nhà nguoi... - Hắn ta ôm má hắn vết đỏ, tức giận nhìn nàng. Đúng lúc, nha sai đi ngang qua, hắn ta liền lớn giọng - Bắt ả cho ta...

Mấy tên nha sai hùng hổ đi đến, hắn ngao ngễ nhìn nàng, ngờ đâu nàng vẫn như vậy bình tĩnh, nhẹ nhàng lấy ra một tấm kim bài. Dí sát vào mặt tên nha sai gần nhất.

- Có dám bắt không?

- Đây... Chiêu... Chiêu Yến quận chúa

- Nguoi tốt nhất ngưng chặt cái miệng của mình a~ Bản quận chúa còn muốn đùa cùng hắn một lát

Tên Nha sai sợ hãi gạt đầu rồi quay sang thì thầm với đám còn lại, đoạn, quay sang Bạch Liên Hoa công tử.

- Công tử thứ tội, bọn thuộc hạ ở nha môn còn có việc, xin thứ lỗi

- Đây... Đây... Quay lại đây - Chợt nhớ tới chuyện vừa nãy, hắn quay sang nhìn nàng căm hận - Tiện nhân nhà nguoi đã làm gì bọn họ hả? Ta nhất định nói với phụ th... Ồ...

Thiên Dương Huyết Phụng làm động tác như đang chỉnh áo cho hắn, nhưng con dao nhỏ trên tay nàng đã kề vào cổ. Mím cười ma mị, nàng nhỏ giọng:

- Giữ cái miệng của mình đi, nếu không, cái mạng quên của nguoi, ta không dám đảm bảo a~

Xong nàng cất bước bỏ đi.

- Haizzz, mấy chuyện lùm xùm này mà đến tai phụ vương thì thật chẳng đâu ra đâu... - Nàng hất tóc, ngao ngán. Không phải là Thiên Dương Hân sẽ trách phạt gì nàng, mà là nếu nghe được kẻ khác dám phi lễ với Phụng Nhi yêu quý, ai dám chắc hắn sẽ không đem cả nhà tên kia ra băm thành vạn mảnh chứ. Đây cứ coi như là nàng đang tích đức đi a. Aizzz, mong là cả ngày hôm nay nàng sẽ không vướng phải chuyện gì nữa. Nhưng trời không chiều lòng người a~

- Tiểu nữ nhân, theo gia về phủ, gia cho nguoi tiền chôn cha a~

- Đại gia, ngài cho con thật à? Người cho con làm trâu làm ngựa gì cũng được a~ - Tiểu cô nương trong y phục rách rưới, ngây ngô hỏi lại. Hắn ta nhoeo miệng cười gian xảo.

- Đương nhiên, nào... Đi cùng gia

- Haizzz, nơi này thật nhiều những tên háo sắc - Thanh âm trong trẻo như tiếng suối vang lên. Thiên Dương Huyết Phượng vốn định im lặng nhưng tiểu cô nương trước mặt trông thật không tệ, mà tên kia thật làm nàng ngứa con mắt trái, ngược con mắt phải mà.

- Ô, lại một nữ nhâ...

- Tiểu cô nương à, muội có sao không? - Nàng bơ đẹp tên kia, lại gần tiểu cô nương lúc này, đưa cho nàng ta một ít ngân lượng, cười dịu dàng - Muội hãy cầm lấy ít tiền này mà chôn phụ thân...

- Đội ơn tiểu thư, đội ơn tiểu thư

- Được rồi, ta đi trước...

- Nhưng là tiểu thư à... Muội tìm người ở đâu?

- Tìm ta?

- Muội nhận tiền ắt phải theo người

- Haha, không cần đâu

- Tiểu thư, Nhã Yên có ân tất báo, xin người...

- Được rồi, 2 ngày nữa, đến Thiên Vương phủ, tìm nhị tiểu thư- Thiên Dương Huyết Phượng

- Ân, chôn cất phụ thân xong, Nhã Yên nhất định đến tìm người

Nàng quay lưng đi. Tên kia bị nàng cho cả tấn bơ đương nhiên tức giận, nhưng nàng vừa nói đó, Thiên Vương phủ, nhị tiểu thư, Thiên Dương Huyết Phượng, không phải là vị Chiêu Yến quận chúa vừa mới trở về đó sao? Không nói nàng với Vương Gia cùng Thế tử là bảo bối của bảo bối, dựa vào cái đó thân phận thôi thì giết hấn so với giết con kiến có khác là bao... Hắn còn rất yêu đời và yêu cuộc sống a~. Còn về phía Thiên Dương Huyết Phượng, sau một hồi lượn lờ các gian hàng, nàng rẽ vào một con hẻm vắng người, rồi bất chợt dừng lại. Bạch y bay trong gió, thiếu nữ mũ miều khoé môi khẽ nhếch lên, tựa tiểu phi tiểu cát tiếng:

- Đã theo dõi lâu như vậy, vẫn là nên lộ diện rồi

End

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Từ trên không, một nam nhân xuất hiện. Hắn trong bộ tử bào, ngũ quan tinh tế, oai dũng khinh người. Hắn cong môi, bộ dáng khinh khinh nhìn nàng.

- Người nhận ra từ lúc nào?

Nàng mỉm cười

- Từ lúc nào ấy nhỉ? Ngay từ đầu chăng? Người có phải đã xem thường ta quá không Vân Trường ca ca à không hay ta nên gọi là Nguyên Vương Hoàng Duật Lâm...

Hắn nheo mắt nhìn nàng

- Người làm sao lại biết cái tên Vân Trường?

- Ô... Không nhận ra ta? Vậy tại sao ngài lại theo dõi ta đây, Nguyên vương gia.

- Người trả lời câu hỏi của ta, ta liền cho người biết.

- Được thôi, bởi vì trong 13 năm qua, ta gọi là... Dương Chiêu Yến.

- Chiêu Yến... Chiêu Yến... Là Yến Nhi, nàng là Yến Nhi... - Hắn kích động, bám lấy vai nàng. Đôi mắt hắn nhìn nàng nhu tình như nước, thế nhưng... Nàng nhìn hắn chỉ là 1 mảng băng trôi. Nàng nhẹ nhàng gỡ tay hắn.

- Vương gia, xin tự trọng...

- Yến Nhi, nàng có phải còn giận ta...

- Thật xin lỗi, vương gia à, trước đây cô gái đã từng hành tẩu giang hồ với cái tên Dương Chiêu Yến... Đã chết rồi, chết từ phút giây Vân Trường ca ca của nàng ấy phụ bạc... Còn ta, ta là nữ nhi của Thiên Vương, muội muội của Thiên thể tử, nhị tiểu thư của Thiên gia, Chiêu Yến quận chúa- Thiên Dương Huyết Phượng. Nếu không có việc gì, Phượng Nhi cáo từ...

- Yến Nhi, Yến Nhi... Khoan đã...

Nàng dừng lại, nhìn hấn, đôi mắt ẩn hiện nỗi buồn man mác.

- Đây là lần cuối ta là Dương Chiêu Yến... Vân Trường ca ca, Yến Nhi rất ích kỉ, nếu không phải nhất sinh nhất thế, cùng kẻ khác chia sẻ phu quân, với muội mà nói, thà từ bỏ tình yêu... Vương gia, ta đi trước

~~~~~

Đêm khuya thanh vắng, ánh trăng chiếu rọi khiến cho khắp nhân gian ánh lên một màu bạc lấp lánh. Nữ tử kiều diễm lạ thường, hướng về vầng trăng mang theo một mảng im lặng. Đôi mắt ưu sầu, đậm mực của nàng không thể ngưng lệ không ngừng rơi. Chết tiệt, sao nàng lại vì kẻ đó mà sầu chứ, hấn căn bản không xứng...

Nếu không phải 3 năm trước, nàng cứu hấn trọng thương ngã trước cửa nhà nàng, nếu không phải nàng đích thân hái thuốc, chăm sóc cho hấn, nếu không phải khi hấn bình phục đối nàng dịu dàng, ân cần, cùng nàng thề non hẹn biển thì liệu... Nàng có yêu hấn không? Trái tim của nàng có vỡ ra khi một sáng mở cửa phòng bất gặp cảnh hấn cùng người nàng luôn xem là tí muội ân ái không?

" Sáng tinh mơ, người thiếu nữ rạng rỡ trong tà váy màu xanh nhạt, tay bưng thao nước, khẽ khàng đẩy cửa:

- Vân Trường ca ca, muội...

Nàng những tưởng sẽ khiến cho Vân Trường ca ca vui vẻ, thế nhưng trước mắt nàng là cảnh gì đây. Y phục tứ tung trên nền đất. Trên giường, một nam một nữ trần như nhộng còn quấn lấy nhau. Vân Trường ca ca cùng Như Uyên tí ti, bọn họ... Bọn họ... Cả người Như Uyên đỏ lên vì dấu vết mây mưa, Vân Trường ca ca say tình ngậm mút nhũ hoa của nàng ta, đôi bàn tay dỏ dẫm, xoa nắn hạ thân... Khiến cho nàng ta kêu lên đầy dâm dăng. Nhận ra có người, Hấn dừng động tác, đôi mắt vô hồn, bản thân nhìn nàng.

- Yến Nhi...

- Trường..... Tiếp đi a... Um... ta khó chịu quá... - Nữ tử trên giường đôi gò má ửng hồng, nhìn nàng bằng ánh mắt đắc thảng, rồi trướng người ôm lấy cổ nam nhân kia, đem bầu ngực tựa vào ngực hấn cọ cọ, lại dùng tay vuốt ve tiểu đệ đệ của hấn, kêu lên đầy dục vọng. Bị kích tình, hấn mất hết chút lí trí còn sót lại, vội vàng cúi xuống liếm dọc cổ nữ tử dưới thân, bàn tay xoa nắn bầu ngực đầy đặn, liên tục đẩy vào.

- A... Um... Trường a... Mạnh chút a... - Nàng ta thoả mãn kêu lên, uốn éo, Ngậm mút đôi tai hấn khiến cho dục vọng lên tới đỉnh, nàng ta ôm lấy cổ hấn đẩy mạnh vào...

* choang*

Thao nước rơi xuống, vỡ nát.

- Thật xin lỗi vì đã làm phiền - Nàng cười cay đắng, đóng cửa lại. Nước mắt không ngừng rơi xuống. Từ giờ phút ấy, trái tim nàng đã chết... Hôm sau, nàng cùng sư phụ rời khỏi nơi ấy... " (Mí bọn đừng hui lắm, ông này k phải nam chính đâu, Phượng Ti rất sợ bản)

- Haizzz - Nàng thở dài

- Thức khuya không tốt! Đau lòng vì kẻ không xứng đáng càng không tốt! Nàng vẫn là nên nghỉ sớm thì hơn...

- Ai???

Trên cành cây, mái tóc bạch kim lượn lờ theo gió, nam nhân khí chất bất phàm, mang theo vẻ vương giả, khí thế ép người. Hấn mỉm cười mà nị

- Lần đầu gặp mặt, Phượng Nhi

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

- Ngươi là ai? - Nàng nhú mày nhìn hấn đầy nghi hoặc.
- Ta là ai quan trọng lắm sao? Miễn ta không phải kẻ thù của nàng là được... - Hấn mỉm cười nhìn nàng
- Ai biết ngươi là nói thật hay không chứ? - Nàng ngồi lên cửa sổ, chán chường liếc mắt.
- Haha, tiểu nha đầu nàng cũng quá đa nghi rồi - Hấn nhảy xuống, cốc đầu nàng
- Được ta nói nàng biết, ta gọi là Hoàng Khiếu Thần
- Nè, ai cho ngươi cốc đầu ta hả - Nàng bực dọc tung chưởng, nhưng vô vọng, hấn tắt thở đều né được. Con người này... Nhất định không tầm thường. Mà khoan đã, hấn họ Hoàng sao? Hấn là người hoàng tộc? Hấn có quan hệ với Hoàng Duật Lâm..
- Ngươi... Hoàng Duật Lâm hấn... rốt cục có quan hệ gì?
- Ừm... Tính ra thì tên Nguyên Vương đó phải gọi ta 1 tiếng thúc nhỉ?
- Oh... Gọi một tên lén lút như ngươi là thúc, hấn hấn cay cú lắm - Nàng khinh thường cười khẩy, tất nhiên không phải Hoàng Khiếu Thần, mà là Hoàng Duật Lâm
- Tiểu nha đầu nàng thật quá giao hoạt rồi - Hấn nhìn nàng, nhếch môi. Quả không hổ là con gái của Thiên Dương Hân và Nam Cung Dục Tích, đôi thân tiên quýt lữ ấy... Thiên Dương Huyết Phượng thật đặc biệt, nàng không phải loại nữ tử yếu điệu hấn từng gặp, càng không phải tiểu thư sống trong lồng son không nhiễm bụi trần. Dựa vào đôi mắt, biểu cảm, động tác của nàng, đưa Hoàng Khiếu Thần tới một kết luận, đôi bàn tay đó của nàng, dính máu không ít... 13 năm qua, thật ra tiểu nha đầu này đã làm những gì? Thật khiến hấn tò mò a
- Vậy sao? Và ngươi có thể dừng gọi ta là nha đầu được chứ?
- Không..
- Tại sao? Ta 17 rồi đấy nhá - Nàng biu môi. Mặt ngươi cũng có lớn hơn ta bao nhiêu đâu mà cứ...
- Vậy nên nàng mới là nhỏ hơn ta 3 tuổi, nha đầu có gì sai, haha - Hấn bật cười trước thái độ của nàng, Phượng Nhi à Phượng Nhi, nàng thánh quá đáng yêu rồi. Hấn trèo lên cửa sổ ngồi cạnh nàng, Thiên Dương Huyết Phượng ra sức đập xuống nhưng là do hấn ngồi quá chắc hay do nàng quá yếu mà hấn chẳng xi nhê gì. Bực bội, nàng rút dao, hướng tử nguyệt hấn đâm tới. Nàng nhếch môi... Xem ngươi đỡ được không.
- Ai nha, cái này nguy hiểm nha - Hấn lắc đầu, cổ tay nàng bị hấn nắm chặt không tài nào nhúc nhích được. Chiêu này của nàng lần đầu tiên bị phá... Tên này, thật quá bá rồi.
- Hình như mấy người tên Thần đều bá thì phải...
- Mấy người...?
- Uk, trong cuốn nhật kí của mẫu thân ta...
- Ý nàng là Thiên Vương Phi - Nam Cung Dục Tích?
- Uk, có 1 người gọi là Ngọc Triều Thần, mà mẫu phi gọi là Triều Thần thúc thúc, thật sự rất tài giỏi... (A hem, thấy quen hok? Trong xin cho a dc yêu e lần rx á)
- Vậy theo nàng ta với người tên Triều Thần đó, ai hơn? - Hấn đột nhiên hứng lên quay qua nàng tò mò hỏi.
- Suy nghĩ bằng đầu gối cũng biết là ngươi.. Thưa a - Nàng cười ha ha - Người mẫu phi ngưỡng mộ tất nhiên phải hơn tên lén lút như ngươi

Nàng nói xong đóng sầm cửa sổ lại, trèo lên giường ngủ, không thêm quan tâm kẻ ngoài cửa nữa. Mà cũng thật lạ, Hoàng Khiếu Thần chính là người đầu tiên mà nàng lần đầu gặp đã nói nhiều như vậy, còn đủ thứ loại biểu cảm nữa. Thật không hiểu nổi mà... Hấn có gì đặc biệt chăng?

Bên ngoài cửa, có con người bị cánh cửa đập vào mặt, lỗ mũi ăn trầu đang ngồi cai cú. Chết tiệt, phi tiêu, ám khí, chủy thủ,... Bao loại vũ khí lợi hại không động được hấn. Hôm nay Khai Vương tiếng tăm lừng lẫy bị vật tầm thường như cánh cửa sổ đập vào mặt. Chuyện này mà bị đồn ra ngoài há chẳng phải làm trò cười cho cả thiên hạ sao? Phượng Nhi, nàng được lắm, hừ hừ...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 9

Ra chương trễ... Mìn thông cảm

☐ Sáng sớm, nữ tử trong bộ xích y rực rỡ, xinh đẹp đến mức phải gọi là yêu nghiệt đang ngồi vắt vẻo trên mái nhà.

- Tiểu thư, có người đến tìm người ạ - Một nha hoàn từ dưới nói vọng lên

Thiên Dương Huyết Phượng nhún chân bay xuống, dáng điệu thướt tha, kiều diễm như đoá mạn châu sa.

- Là ai?

- Hồi bẩm tiểu thư, là một tiểu cô nương y phục rách rưới, có cần bảo hạ nhân đuổi đi không ạ?

- Không cần, đưa nàng ta đến đây - Nàng cất tiếng. Nha hoàn kia vâng dạ rồi đưa người kia vào.

- Nhã Yên bái kiến tiểu thư - Thuyết Nhã Yên cung kính cúi đầu

- A, là tiểu cô nương hôm trước, không nghĩ người thật sự đến - Nàng ngồi vắt vẻo, nhẹ nhàng cất tiếng

- Lời hứa ngàn vàng, em đã hứa tất sẽ giữ lời - Nhã Yên cúi đầu, cười nhẹ nhẹ

Thiên Dương Huyết Phượng nhướng mày nhìn thiếu nữ trước mắt, khoé môi nhếch lên, vẽ thành một nụ cười tuyệt đẹp.

- Nhân phẩm thật không tệ, người là Nhã Yên nhỉ?

- Vâng, nô tì là Thuyết Nhã Yên

- Vậy, Yên Nhi, từ nay muội hãy ở cùng ta, những lúc chỉ có hai chúng ta cũng không cần gọi tiểu thư này nọ đâu, phiền lắm. Gọi ta là Phượng tì tì là được.

- Đã hiểu thưa tiểu th... À Phượng tì...

Nàng mỉm cười...

- Được rồi, Yên Nhi à, muội vào thay y phục đi

- Vâng, vậy muội đi trước

- A, khoan đã...

- Phượng tì, có chuyện gì sao?

- A... Ừm... Muội... Mặc bộ y phục để trên bàn trong phòng ta

Lát sau, Nhã Yên bước ra. Cô bé mặc một bộ y phục màu hồng nhạt, thắt dây lụa màu đỏ ở đai lưng thanh nhã, chiếc khăn lụa màu trắng quấn hờ vào bả vai khiến cho cô bé trong sáng như một thiên thần. Mái tóc nửa búi nửa xoả, cài trâm bạc hình mẫu đơn tươi sáng. Nhã Yên lúc này so với ban đầu chỉ có thể nói là 1 trời 1 vực.

- Phượng tì... Hình như cái này không giống y phục cho nha hoàn. - Nhã Yên bối rối nhìn nàng, cô bé không biết có lấy nhầm y phục không? Bộ này so với y phục của mấy vị tì tì kia hơn rất nhiều.

Nàng ngả người nhìn Nhã Yên, cất giọng.

- Ta đã nghiên cứu rồi, muội không có tổ chất làm nha hoàn.

Nhã Yên đứng hình, há??? Nha hoàn cũng cần tổ chất sao...

- Cho nên muội... Vẫn là làm nghĩa muội của ta đi

- Phượng Tì, tì đối muội vậy quá tốt rồi - Yên Nhi rung rung nhìn nàng, xong, cô bé cúi đầu lặng lẽ - Muội chỉ là kẻ thân phận thấp hèn, làm sao xứng...

- Được rồi... Đừng vậy, ta chỉ đơn giản làm điều ta muốn làm thôi, muội không cần bận tâm

- V... Vâng - Nhã Yên miễn cưỡng gật đầu

Xột xoạt....

Từ trên cây, nữ tử trong bộ xiêm y màu tím nhạt nhảy xuống. Chổng nạnh nhìn nàng.

- Ô, Chiêu Yến, tiểu cô nương dễ thương này là ai đây?

- Phi Danh tí tí, tí tới khi nào vậy? À, đây là Nhã Yên, là nghĩa muội của ta a

- Nè, đừng gọi ta Đông Phương Phi Danh nữa, Nhược Tuyết... Lulu Nhược Tuyết cơ...

- Ô hay, không phải tí gọi ta Chiêu Yến trước? Còn nữa a, cái Lulu Nhược Tuyết của tí, nghe ra thực yếu đuối a...

Nàng biu môi nhìn Lulu Nhược Tuyết. Nàng kia cũng nào kém cạnh, vội đáp lại ngay.

- Thiên Dương Huyết Phượng, muội nghe rõ đây, đừng có nói như thể tên muội mạnh mẽ lắm, còn nữa a, muội đây là cái gì quận chúa chứ? Là Chiêu Yến quận chúa a, ta gọi vậy thì có gì là sai chứ...

- Ô phải rồi... Phong hào của muội, quên mất

- Con nha đầu này - Nhược Tuyết Lắc đầu ngao ngán, hung hăng cho tiểu sư muội thân iu một cái cốc vào đầu.

- Được rồi đừng nói nữa, đi với muội, muội sẽ giới thiệu hai người với phụ vương và ca ca

- Cái... Cái... Phượng tí, giới thiệu sao? Muội á? - Nhã Yên run run, cô bé chưa từng nghĩ kẻ có thân phận hèn hạ như cô sẽ có cơ hội diện kiến dung nhan của vương gia cùng thế tử cao quý.

- Đương nhiên rồi, muội là muội của ta, đi thôi - Nàng kéo tay Nhã Yên cùng Nhược Tuyết. Ai nha, Nàng lôi kéo 2 người 1 tí 1 muội này đi thực khó khăn a. Chỉ là gặp mặt thôi mà, có cần phải sợ sệt, lo lắng, ngượng ngùng vậy không chứ... Cứ như đi xem mắt không bằng.. (Cha cha, coi chừng thành coi mất thiệt đó nghe)

~~~~~>.<~~~~~

- Tham kiến nhị tiểu thư - Bọn gia nhân thấy nàng vội vội vàng vàng chào nàng lạy lòn. Khoé môi Thiên Dương Huyết Phượng nhếch lên, mới 13 năm mà gia nhân vương phủ trở nên mực rữa đến vậy sao, song, nàng cũng gật đầu chào cho có lệ kéo 2 vị tí tí, muội muội thân yêu của mình vào trong. (mới có 13 năm... Mới lun... Cảm xúc thật là chấm ba chấm)

- Phượng Nhi, muội tới... Ô... - Thiên Dương Khởi quay sang nhìn nàng. Ánh mắt hướng về phía bóng hồng sau lưng nàng, ánh mắt giao nhau, 2 con tim đồng thời lòi nhịp.

- Phượng Nhi, 2 người này là ai? - Thiên Dương Hàn cất giọng hỏi.

- A, Phụ Vương, Ca ca, đây là sư tỉ của con Lulu Nhược Tuyết hay còn gọi là Đông Phương Phi Danh..

- Ô, Phi Danh hiệp nữ nổi tiếng giang hồ đó sao? Hân hạnh được biết cô - Bà trắc phi lên tiếng cười lầy lòn, Nhược Tuyết cũng nhẹ nhàng cười lại nhưng ánh mắt không tránh khỏi chút khinh thường cùng vài tia lơ đãng.

- Còn vị cô nương này là...

- Đây là nghĩa muội của con, nàng ấy gọi là Thuyết Nhã Yên - Nàng cười nhẹ, đẩy Nhã Yên lên trước - Con bé nhất lắm, không có sổ sàng như bà chị bên kia đâu

- Kia Phượng Ti....

- Thiên Dương Huyết Phượng... Muội nói ai sổ sàng hả? - Lulu Nhược Tuyết nổi da gà lên trong khi nàng vẫn bình chân như vại... Nhún vai...

- Nói phong long, ai nhột ráng chịu..

- Hừ, được lắm... - Nhược Tuyết cắn môi gần từng tiếng.

- Đa tạ, quá lời rồi - Nàng mỉm cười tinh nghịch, không ai để ý đến con người đang tự mình thì thầm.

- Nhã Yên sao....

End chap

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 10

Thôi thôi, các người đừng cãi nữa, cùng ngồi xuống đi - Thiên Dương Hàn mỉm cười đi hoà đi quý lên tiếng.

- Ân - Cả ba người cùng ngồi xuống, Thiên Doãn Linh Y khinh thường lên tiếng.

- 2 kẻ thấp hèn các người có tư cách gì ngồi với hoàng tộc bọn ta chứ?

- Hoàng tộc bọn ta? Thiên Doãn Linh Y người bị rõ à? Người là hoàng tộc? Đừng nực cười vậy chứ, người có phong tục gì à? Sao bản quận chúa không biết nhỉ - Nàng nhếch môi cười đều.

- Nhị ti... Người...

Nàng cong môi

- Ta thế nào?

- Thiên Dương Huyết Phượng, người đừng có mà quá đáng, Y Nhi dù sao cũng là tam tiểu thư của vương phủ - Lan Dao Ân đập bàn tức giận, nhìn nàng đầy uất hận. Nếu không phải nàng ta năm đó mắng vương gia phụ tâm mẫu thân nàng ta thì giờ đây bà đã là chính phi rồi (Mơ hơi xa đó bà già), hừ, đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, nàng ta và cả ả Dược Tích đáng nguyên rủa kia có tư cách gì ngăn cản chứ. Giờ còn chèn ép Y Nhi, thực quá đáng mà.

- Ai nha, Lan di nương à... Ta nói bà cũng nên biết thân biết phận chút đi, trước mặt vương gia cùng thế tử, một trắc phi nhỏ nhoi như bà sao có thể lỗ lã như vậy, mắng chửi quận chúa được sắc phong?

- Người... Hừ... Vương gia~ - Bà ta uất nghẹn quay sang những nhẽo với Thiên Dương Hàn nhưng đôi lại chỉ là cái nhìn sắc lạnh.

- Lan trắc phi, người an phận thủ thường một chút đi - Xong, ông quay sang nhìn nàng, giọng điệu trách móc nhưng mềm mỏng hơn hẳn, chan chứa yêu thương - Cả người nữa Phượng Nhi, vừa trở về liền nháo vương phủ thành như vậy?

- Hi hi, con xin lỗi - Nàng cười lấy lòng, gầy gầy cái đầu nhỏ trông rất chỉ là đáng yêu.

- Haizzz, người thật.... Ta đúng là không thể mắng chửi người a~ Không chỉ về ngoài mà cả tính cách, người cùng Tích Nhi nàng ấy đúng là một khuôn đúc ra... - Thiên Vương gia nhìn nữ nhi đầy bất lực - Lưu quân gia, lấy thêm 2 bộ bát đĩa.

- Lưu sao... - Nhược Tuyết lâm bầm trong miệng, tuy họ Lưu chẳng phải hiếm hoi gì nhưng cái vị Lưu quân gia này nàng có linh cảm chắc chắn cùng Nhược Tuyết nàng có quan hệ. Lưu quân gia mang bát đĩa ra, nhìn lướt sang Nhược Tuyết, sắc mặt thoáng chốc biến đổi rồi cúi đầu bước vào. Nhược Tuyết cắn chặt môi, không nói nên lời.

- Đứng lại - Thanh âm vang lên trong gió

Lưu Chiến Thành (Lưu Quân gia) quay lại, không khó nhìn ra vẻ hốt hoảng loáng thoáng trên khuôn mặt đứng tuổi của ông.

- Nhị tiểu thư có gì dặn dò

Thiên Dương Huyết Phượng lắc đầu, tay chống xuống bàn tựa cằm vào, cười nhẹ nhẹ.

- Ta chẳng có gì cả nhưng... Đoán chắc Nhược Tuyết ti ấy có điều muốn nói...

Lưu Nhược Tuyết ngồi cạnh không khỏi thất kinh "Chiêu Yến thật quá sắc xảo rồi, lướt qua liền thấu được tâm can ta. Xem ra không phải muội ấy kẻ thù thực may mắn". Nhược Tuyết khẽ khàng gạt đầu, cất tiếng mang sắc thái buồn man mác đượm chút nhớ nhưng khó tả.

- Tứ thúc, ta chỉ muốn hỏi người, vì sao không trở về Lưu Gia...?

Lưu Chiến Thành cười gượng gạo

- Lưu tiểu thư nói gì, thuộc hạ không hiểu

Lưu Nhược Tuyết đứng dậy, đôi mắt long lanh, phủ lên một màng sương mỏng.

- Tứ thúc, người đừng giả vờ, Tuyết Nhi vừa nhìn qua liền biết là người, Lưu Chiến Hiền chính là người đại huynh, cũng là phụ thân ta.

- Lưu tiểu thư, cho phép thuộc hạ nói một câu, thuộc hạ 16 năm trước đã bị gia gia người đuổi khỏi gia môn. Thứ lỗi thuộc hạ không thể mặt dày trở về...

- Nhưng... Tứ thúc... - Nhược Tuyết gục đầu, bả vai run run, tóc rũ xuống buồn bã. Nàng (NT) đứng dậy, đôi bàn tay nhanh chóng quệt lệ châu trên khoé mắt, nàng khẽ chào Vương gia cùng thế tử, mỉm cười với Huyết Phượng cùng Nhã Yên đoạn quay sang Lưu Chiến Thành.

- Tứ thúc, lần sau Tuyết Nhi lại đến thăm người

Bóng lưng nhỏ, liu xiú bước ra khỏi cửa, Lưu Chiến Thành lắc đầu, cúi chào rồi đi vào trong.

" Tuyết Nhi, xin lỗi, tứ thúc thực sự không thể trở về"

Nàng cảm thấy gấp chút thức ăn cho vào miệng cho có lệ rồi rời khỏi ngay sau đó. Lòng Thiên Dương Huyết Phượng nặng trĩu nàng thực bụng khuôn không biết Nhược Tuyết hiện tại thế nào, nhìn thái độ nàng ấy khi đó thì tám chín phần là không ổn rồi.

- Phượng Tí đừng lo quá, sớm mai ta cùng tí đi thăm Nhược Tuyết cô nương... - Nhã Yên nhẹ giọng khuyên can. Nàng quay lại nhìn cô bé, giọng mềm mại.

- Ân, ta biết rồi, muội nghỉ sớm đi.

- Ân, được

(Đoạn tt nàng là Thuyết Nhã Yên còn hần là Thiên Dương Khoi nha)

Đêm trăng thanh vắng, thiếu nữ thanh tú phấn y mềm mại, eo thắt gấm đỏ thoát tục, mang theo một mảng kiều diễm, yếu điệu. choàng khăn lụa trắng thanh tao hờ hững trong gió. Ánh mắt trong phút chốc trở nên phức tạp nhưng rồi được đôi mi khép nhẹ nhàng che khuất, người thiếu nữ mong lung suy nghĩ.

" Phượng tí, sao ngươi phải đối ta trân trọng đến vậy... Như này ta làm sao đem ngươi trên người thức tỉnh Đồ Sơn Huyết Nhi."

- Thuyết cô nương, còn thức...

- A~ thế tử điện hạ - Nhã Yên quay lại nhìn Thiên Dương Khoi, nét mặt dịu lại, thanh thuần như trước.

- Khuya như vậy cô nương còn chưa ngủ sao?

- Ân, đúng là có chút khó ngủ... - Nàng (NY) cười nhẹ, đưa tay vén mớ tóc hững hờ trên bả vai, nàng ngược nhìn bầu trời đang ngập tràn tinh tú. - Có điều, ngắm sao như vậy cũng không tệ

- Cô nương nói cũng phải - Hần ôn thuận đáp lời

- Thế tử điện hạ, ngài thực sự không cần đối ta khách sáo như vậy đâu. Nhã Yên chỉ là nữ tử thấp hèn, người người đạp dưới chân, đột nhiên lại được diện kiến, trò chuyện cùng thế tử cao quý thực không phù hợp - Nàng không dời mắt khỏi bầu trời, lơ đãng cất tiếng.

Thiên Dương Khoi phì cười, không khỏi đối Thuyết Nhã Yên có mấy phần kinh ngạc, thật sự có cô nương gặp hần mà không bám, còn muốn cách xa hần ra, ày nha, cả Phượng Nhi cũng thường xuyên tìm hần ăn bám vậy mà... Tiểu cô nương này thực kì quái, nhưng ngược lại, càng khiến hần tò mò a.

- Cô nương hà cớ gì lại hạ thấp bản thân?

- Nhã Yên chỉ là an phận thủ thường, không dám mơ bay lên cảnh cao, an hưởng 1 đời là đủ - Nàng cười nhả nhận, đôi mắt sụp xuống dịu dàng, cúi chào Thiên Dương Khoi rồi đi vào trong.

Hần vịn tay lên ban công, mân mê lá cây phát tài, buông một câu.

- Cuộc đời êm xuôi, có hay không buồn chán?

Nàng dừng bước, không quay lại, nhếch môi cười chua xót, đáp lời

- Đó là ước nguyện của Yên Nhi, có điều, cuộc đời này thiên định chẳng êm xuôi - Xong liền quay lưng đi

- Thiên định à....

End chap

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Thiên Dương Khởi ngược nhìn lên bầu trời, ánh trăng lấp lánh chiếu rọi sắc bạc xuống nhân gian... Đêm nay, vẫn còn là rất dài đi. Thuyết Nhã Yên bước đi, nhịp chân dần trở nên dồn dập cũng như nhịp trống trong tim nàng đang ngân lên từng hồi, gương mặt thanh tú ửng lên vết đỏ hồng. Nàng không hiểu, không thể hiểu tại sao lại đem bản thân tâm sự một câu rồi lại một câu nói cùng Thiên Dương Khởi, kẻ mà nàng mới gặp gỡ chẳng bao lâu... Nhưng dù sao, bởi hồi đêm nay, sớm mai nàng sẽ quên hết, nàng thân còn mang nhiệm vụ chưa hoàn thành, còn nữa thân phận nàng cùng hân vinh viễn chẳng tương đồng, không thể nào có tương lai.

- Đồ Sơn Mộc Nhi... Người hào hảo không được dao động - Nàng vỗ vỗ đôi má mình

Ánh mắt dần trở nên bén nhọn, người con gái đáng vẻ mảnh mai cùng gương mặt tĩnh lặng như mặt hồ thông thả bước đi, như thể cảm xúc vài giây trước là một cái không hề tồn tại.

Mặt khác, chốn Huyền Nguyệt lâu, nữ tử xích y như máu cũng trầm tư không dứt. Thiên Dương Huyết Phượng hiện tại tâm tư cũng là một mảng ngồn ngang, một mặt lo lắng cho tâm tình Lưu Nhược Tuyết, mặt khác từng chút suy tính phương pháp thực hiện chuyện đó, một cái nguyên nhân chính mà nàng trở lại Trường An.

Mắt Phượng khẽ biến động, đồng tử linh hoạt liếc một lượt xung quanh, nàng khóe môi khẽ khàng nhắc:

- Đã đến cũng không nhất thiết phải trốn... Một thanh xà liềm há có thể giấu?

- Lại để nàng phát hiện... - từ trên trần nhà, Nam nhân một thân tử bào, phong tình hiện ra trước mắt...

Nàng xoay ghế, chống tay nhìn Hoàng Khiếu Thần, trong con ngươi ẩn dật mấy tia chán nản.

- Người một cái vương gia, sao cứ thích nửa đêm thâm nhập phòng nữ tử?

Hoàng Khiếu Thần ngồi xuống, nhấp một ngụm trà hoa cúc, ngược mắt nhìn nàng, một bộ ngây thơ, giả vờ như không hiểu.

- Tại sao lại không được?

Thiên Dương Huyết Phượng đối với tên mặt dày này đúng là không thể chịu đựng được mà, sao trên đời lại có thể có loại như vậy vô liêm sỉ nhân. Nói đến mức này mà vẫn có thể không biết xấu hổ như vậy hỏi lại?

- Không nghĩ đến người khác hoảng sợ thế nào...

- Nàng cũng biết hoảng sợ? - hân nhếch môi, nhìn nàng cười trào phúng. Giờ phút này Thiên Dương Huyết Phượng thực muốn đem hân băm thành vạn mảnh cho chó ăn mà. Thật sự quá cầu huyết rồi.

- Đủ rồi! Người lập tức rút khỏi đây cho ta...

- Phượng Nhi, nàng sao có thể nhẫn tâm đuổi một nam nhân quá mức nữ như ta chứ?

- Người... Vô liêm sỉ lại tự ki... Cút...

Hân rướn nhìn nàng đầy lưu luyến, cước bộ đến gần cửa sổ, một điệu ngăm trắng không nhìn nàng, cất tiếng:

- Phượng Nhi ưu tư như vậy, bất quá làm cho bản vương thực đau lòng - Xong liền trèo lên cửa sổ, nhanh chóng mất dạng trong đêm.

Thiên Dương Huyết Phượng nhìn theo người vừa biến mất, khóe môi như có như không hiện hữu một nụ cười. Cả tháng nay hân cứ cách hai ba hôm lại đến tìm nàng gây rối, thật sự rất phiền a. Chẳng qua là mỗi lần hân đến, đi, tâm tình nàng dường như lại tốt hơn đôi chút. Giống như hôm nay, chẳng phải chỉ vài câu đối thoại nhưng nàng trong lòng lại có thêm vài phần thoải mái. Về cái này phương diện hôm nào đó thật sự phải nói với Hoàng Khiếu Thần một câu đa tạ. Xem ra gặp hân cũng không phải toàn bộ xui xẻo a.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- Thế tử điện hạ - Nha hoàn tay bê chậu nước cho Thiên Dương Huyết Phượng chọt thấy Thiên Dương Khởi vội vàng cúi đầu chào. Hắn gật đầu, đoạn, hỏi:

- Phượng Nhi đã thức hay chưa?- Nghĩ tới tiểu muội muội đáng yêu, khóe môi bất giác nhếch lên một nụ cười khiến cho nha hoàn kia một hồi đỏ mặt.

- Hồi thế tử, nô tì đang định vào gọi quận chúa đây ạ -tiểu nha hoàn cúi thấp đầu, che đi gương mặt ửng đỏ của bản thân, lí nhí bẩm báo. Thiên Dương Khởi nhếch môi, lên tiếng:

- Tiểu nha đầu này như thế nào mà đến giờ còn ngủ, đưa chậu nước cho bản thế tử người đi làm việc của mình đi - Thiên Dương Khởi trong lòng không khỏi cảm thán, hần sáng sớm thượng triều rồi lại hạ triều trở về được nửa canh giờ, muội muội hắn cư nhiên vẫn ngủ... (Thông cảm a... Tí ấy ban tối bị Thần ca ghé qua làm phiền a)

Hắn đẩy cửa bước vào, bên trong, một con heo nài đó đang ngây ngô ngủ ngon lành không hề hay biết điều gì. Hắn lắc đầu, tiểu muội muội này của hắn thật ra rất nhạy cảm với nguy hiểm chỉ là nếu không phải nguy hiểm thì hoàn toàn không thể phát hiện ra. (Cơ mà tí ấy phát hiện ra Thần ca thế có nghĩa là... HKT: người nói gì mà vui vậy? Leby: A, Thần ca, ta k có nói gì hết á... "dợt lệ")

- Phượng Nhi...đây thôi...

- Ừm... Sư phụ... cho con ngủ chút đi a... - Nàng nằm nguyên trên giường giọng ngái ngủ cất lên...

- Phượng Nhi.....

- AAAAAA - Thiên Dương Huyết Phượng gật mình tỉnh dậy, dụi dụi mắt nhìn ca ca thân yêu...- Ca... sao vậy?

Thiên Dương Khởi đặt chậu nước lên bàn, hung hăng cốc đầu nàng một cái.

- Còn dám hỏi tại sao? Muội xem... Hiện tại đã qua giờ thìn rồi a... Muội còn ngang nhiên nằm ngủ, Phượng Nhi a, nhất định sẽ ế chồng.

Nàng bĩu môi nhìn hắn

- Xinh đẹp tài năng như muội, nam nhân xếp thành một hàng dài a... Lại nói, không gả được đi đã sao? Muội liền ăn bám phụ vương cùng ca ca huynh cả đời.

Hắn nghe tiểu muội nói mà không khỏi lắc đầu ngao ngán, mắng nhẹ vài câu thế nào lại để nàng có cơ hội tự luyện thành như vậy? Lời lẽ này truyền ra ngoài, muội muội hắn hảo hảo thật sự không thể gả đi a. Đoạn, hắn nhìn nàng bất lực bảo.

- Muội chuẩn bị đi, chốc chốc nữa, cùng ta vào cung diện kiến hoàng thái hậu nương nương.

- Thái hậu nương nương triệu muội? - Nàng khê kháng hỏi lại, trong lòng không tránh phải vui vẻ, lần trước mề neo ca ca cho vào cung chơi thất bại, lần này được triệu vào rồi... Thiên Dương Huyết Phượng nàng cũng đã mười mấy năm không vào hoàng cung rồi, thật sự tò mò không biết nơi ấy thay đổi bao nhiêu.

Thiên Dương Khởi gật đầu ưng thuận.

- Ân, thái hậu nương nương bảo nhớ Chiêu Yến nên sai người triệu muội vào cung, nhanh thay đổi y phục đi.

- Ân

lát sau

Trước cổng Thiên Vương phủ, 2 người một nam một nữ gương mặt hao hao giống nhau, nam tử trường bào uy mãnh, nữ tử xích y kiều mị, xinh đẹp hơn người. Cả hai bước lên chiếc xe ngựa sang trọng, điềm tỉnh hướng về hoàng cung mà tiến tới.

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

chiếc xe ngựa xa hoa chạy thẳng vào hoàng cung, chậm dần, chậm dần rồi từ từ dừng lại. Từ trên xe, nam tử trường bào uy dũng, cả người toát lên một khí khái bức người bước ra. Hắn dùng gương mặt ôn nhu nhất có thể, cung chiêu đón lấy nữ tử yêu kiều trong xe. Thiên Dương Huyết Phượng mỉm cười

yêu mị, thuận theo ca ca ra khỏi xe, không khỏi lên tiếng châm chọc.

- Ca ca, người nha, người ngoài nhìn vào sẽ nghĩ ta cùng huynh là một đôi tình lữ a

Thiên Dương Khởi hơi hơi giật mình nghĩ lại hành động vừa nãy của mình, nhất thời lắc đầu mấy cái.

- Muội nói ta mới đề ý...

- Thôi được rồi a, chúng ta mau một chút, trễ quá không tốt - Thiên Dương Huyết Phượng cố bày ra dáng vẻ nghiêm túc nhưng vẫn là kinh diễm khó cưỡng.

Hắn mỉm cười, cùng muội muội sai bước.

- Không phải Chiêu Yến muội muội đây sao? - Thanh âm mềm mại sắc bén vang lên sau lưng nàng. Thiên Dương Huyết Phượng quay lại, mày ngài khê nhú, Lục Như Uyên? Sao nàng ta lại ở đây? Bất chợt nghĩ ra điều gì đó, nàng nhàn nhả cười.

- Vị nữ tử này, ta cùng người quen nhau sao?

Thiên Dương Khởi bên cạnh nhắc nàng.

- Nàng ấy là trắc phi của Nguyên Vương.

Nàng mỉm cười đoan trang đáp lại ca ca. Đoạn, nhắc nhở:

- Không phải huynh còn có việc sao?

- Ân, hoàng thượng lúc nãy có triệu ta, vậy... Phượng Nhi, ta đi trước a

- Ân

Chờ khi bóng Thiên Dương Khởi đi xa rồi. Nàng mới từ tốn lên tiếng.

- Chẳng hay Lục trắc phi cần gì ở ta?

Lục Như Uyên cong môi, nhìn bộ dáng ủy mị, yêu nghiệt của Thiên Dương Huyết Phượng trong lòng không khỏi gan tị.

- Không có gì. Nhìn người nom cũng quen mặt nên gọi thôi. Thế... Muội như thế nào lại ở đây? Cung nhân ở đây sao?

Thiên Dương Huyết Phượng nhìn xuống y phục trên người, bạch y thêu bi ngạn hoa, bên ngoài khoác một lớp áo voan đỏ. Bộ dáng này... Giống cung nhân lắm sao? Hay chẳng qua là do cô ta quá đầu heo tới mức không để ý tình hình... Làm gì có cung nhân y phục thượng hạng, làm gì có cung nhân bước ngang hàng với thế tử...

- To gan.... - Nàng lớn tiếng tri hô.

Mấy vị cung nhân đang gần đấy nghe vậy liền bước lại nhìn xem, trong đó còn có một vị cô nương nhan sắc ngọc ngà, y phục thướt tha. Người này không ai khác mà chính là tì ti của hoàng thượng, Ngọc Bình trưởng công chúa - Hoàng Tuyệt Nhã. Nhìn vị cô nương kiều mị, phong thái kinh người trước mắt, Hoàng Tuyệt Nhã nhăn mày, vị cô nương này tựa hồ rất thân thuộc, nhưng lại không nhớ ra là gặp ở đâu.

- Lục Như Uyên... Người chẳng qua chỉ là một trắc phi nhỏ nhoi. Làm sao gan lại to như vậy dám nói bản quận chúa là cung nhân? Giọng điệu còn cơ hồ châm chọc.- Nàng nâng mắt, giọng điệu tràn đầy ngạo khí nhìn Lục Như Uyên.

Còn Lục Như Uyên, ả ta quỳ rạp trên đất, chịu bao lời xia xói, mắng nhiếc của đám cung nhân xung quanh. Nhưng ả ta dường như chẳng màng đến, ánh mắt chỉ duy độc nhìn Thiên Dương Huyết Phượng, bộ dáng không thể tin được. Nàng ta rõ ràng chỉ là một nữ tử giang hồ sao thoát cái lại trở thành quận chúa được cơ chứ. Hoang đường, thật quá hoang đường. Chợt ả ta lóe lên một tia ngoan độc.

- Dương Chiêu Yến, cô đừng giờ trò vớ vẩn. Vương tộc cùng hoàng tộc không có vị nào họ Dương. Người rõ ràng là mạo danh... Đây là tử tội...

Nàng liếc nhìn ả ta, nhếch môi, nở một nụ cười giễu cợt, mềm mỏng cất tiếng:

- Nha... Lục trắc phi, người gọi ta là Chiêu Yến không sai, nhưng ta bảo người là Dương Chiêu Yến lúc nào chứ. Không nghĩ đến Nguyên vương trắc phi lại tùy tiện như vậy. Người vánh tay lên nghe rõ cho ta, bản cô nương là Chiêu Yến quận chúa- Thiên Dương Huyết Phượng.

- Phượng Nhi... - Thanh âm trong trẻo như phi thủy vang lên. Nàng quay lại nhìn nữ tử thanh y trước mắt, chợt mỉm cười mềm mại.

- Nhã Nhi tì ti...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14

- Phụng Nhi... Thật là muối sao? Muối quay về lúc nào? Đã về lâu chưa? Sao không nói tí biết? - Hoàng Tuyết Nhã bước nhanh lại, nắm lấy đôi bàn tay của Thiên Dương Huyết Phụng, hỏi dồn, đáy mắt không giấu được tia vui mừng khó tả.

Thiên Dương Huyết Phụng khẽ nhăn mặt, thở dài.

- Nhã Nhi tí tí, tí bình tĩnh chút, tí hỏi nhiều như vậy... Muối làm sao trả lời hết được a...

- Ta xin lỗi, vừa rồi có chút kích động - Hoàng Tuyết Nhã ho khan một cái, lấy lại dáng vẻ dịu dàng thanh thoát thường ngày, nhàn nhã cười một cái, ánh mắt lia sang Lục Như Uyển đang quỳ trên mặt đất, lơ đãng hỏi:

- Đây là chuyện gì vậy?

Nàng mỉm cười ôn nhu, đáp lời:

- Cũng không phải chuyện gì to tát... Chỉ là Lục trắc phi nàng ta... Lục trắc phi, người đứng dậy đi, vừa rồi bản quận chúa có chút tức giận nên hơi lớn tiếng một chút, người cũng đừng để tâm... Song, cũng nhắc người một câu, phạm làm việc gì cũng biết thân phận một chút a, khuyên người không nên như vậy tùy tiện... - Câu cuối cùng nàng cố nhấn thật mạnh, như ám chỉ nếu Hoàng Tuyết Nhã không đến lần này nàng ta khó thoát, sau đó liền đi về phía Hoàng Tuyết Nhã. Phía sau Lục Như Uyển ngồi bệch trên nền đất, chịu những lời chỉ trích của cung nhân, trong lòng thầm nghĩ rằng nghĩ lợi nhưng lại chẳng thể làm gì...

- Nhã Nhi tí tí, tí không ở phủ trưởng công chúa... Sao lại đến đây?

- Ta đến thỉnh an Mẫu hậu, đã lâu không gặp người, trong lòng cảm thấy nhưng nhớ

- Thật trùng hợp, hoàng thái hậu vừa rồi cũng vời ta đến gặp người, Nhã Nhi tí tí, ta đi cùng tí - Nàng cười vui vẻ, thoải mái sánh bước cùng Hoàng Tuyết Nhã. Cung nhân nhìn thấy thế đối với nữ tử xinh đẹp trước mặt thập phần nể sợ. Thực phi nương nương luôn được hoàng thượng sủng ái đối với Ngọc Bình trưởng công chúa cũng phải cung kính, nữ nhân có thể sánh bước trò chuyện thoải mái với trưởng công chúa, ngoài hoàng hậu nương nương cũng chỉ có nữ tử này.

- Muối nha... Từ khi nào liền trở nên rộng lượng như vậy... Thiên Dương Huyết Phụng trong kí ức của ta là một nha đầu rất tính toán a - Hoàng Tuyết Nhã vừa đi, vừa mỉm cười châm chọc

Nàng nhoen miệng cười, đôi đồng tử xinh đẹp mở to.

- Không nghĩ tới ấn tượng của tí về ta lại xấu như vậy! Chẳng qua... Tí nói không sai, Thiên Dương Huyết Phụng ta là người rất tính toán a, chuyện ta rộng lượng thật hy hữu... - Đúng vậy, Nhã Nhi tí tí nói không sai, sau tất cả những gì Lục Như Uyển đã làm với nàng, buông tha nàng ta dễ dàng như vậy, cái tên này của nàng lập tức đọc ngược lại đi.

- Thật gian xảo - Tuyết Nhã bĩu môi, lên tiếng

- Đã quá khen rồi...

Chợt từ đằng xa có tiếng vọng lại

- Nhã... Nàng đến thăm thái hậu sao?

- Ân... Phiêu Trần, chàng nghị sự xong rồi à - Hoàng Tuyết Nhã cup mắt xuống, e lệ trả lời.

- Nhã... Đây là...? - Mộc Phiêu Trần đưa mắt nhìn nàng, nhú nhú mày hỏi.

- Muối ấy gọi là Thiên Dương Huyết Phụng, là muối muối của Thiên Thế tử- Chiêu Yến quận chúa...

Xong, Tuyết Nhã quay lại nhìn nàng, nhẹ nhàng giới thiệu, nhưng sắc mặt lại đỏ ửng, không thể nào giấu được khẩn trương.

- Phụng Nhi, chàng ấy là Mộc Phiêu Trần a, là... là... Phu quân của ta...

- Ai nha, thì ra tí đã đại hôn rồi a, dù là trễ một chút nhưng xin chúc mừng hai người a - Nàng cười tươi tắn, làm điệu chúc mừng.

- Đa tạ Quận chúa

- Phò mã ca ca không cần khách sáo như vậy, ta cùng Tuyết Nhã tí ti từ nhỏ đã thân thuộc, xem nhau như tí muội, huynh cũng như tí phụ của ta, gọi một tiếng Phụng Nhi là được...

- Ha, ta cùng muội thân thiết lúc nào? Sao ta không biết nhỉ...

- Tí... thật vô tình... - Nàng nhỏ giọng trách cứ, đôi mắt hiện ra mấy tia ủy khuất

- Hahahahaha...

- Hoàng tí, cười to như vậy thật mất hình tượng nga...

- A, Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thiên thể tử trùng hợp vậy, các người đều đến - Tuyết Nhã ngạc nhiên nhìn. Không nghĩ trùng hợp đến vậy, nàng (HTN), Phụng Nhi, Thiên thể tử, Hoàng đế (Hoàng Thiên Dật), Hoàng hậu (Chu Duệ Anh)... Cả một đám chơi cùng nhau lúc còn nhỏ, cả thấy đều đến rồi. Phụng Nhi xuất hiện liền tập hợp lại. Phụng Nhi a, muội đúng là lỗ hổng vũ trụ, mọi người đều bị hút cả rồi.

- Ca ca, Thiên Dật ca ca, Duệ Anh tí ti...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phụng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

- Người là ai? Tên của trẫm, gọi là gọi sao? - Hoàng Thiên Dật nhìn nàng bằng ánh mắt xa lạ.

Thiên Dương Huyết Phụng lùi lại, đôi mắt không hiểu sao dần trở nên mờ đục. Phải rồi nhỉ, nàng đi những 13 năm, nàng là cái gì để một vị hoàng đế chí cao vô thượng phải nhớ đến chứ. Nàng không phải đau lòng, nàng chỉ là chua xót, sức mạnh thời gian... thực lớn. Nàng còn nhớ, năm ấy, chính miệng hắn đã nói với nàng.

- Bất kể huynh là ai, muội đều được phép gọi huynh là Thiên Dật ca ca, vì Phụng Nhi... Muội là muội muội của ta...

Cho đến giờ, nàng vẫn vậy, một lòng xem hắn là bản thân ca ca. Nhưng là... Hoàng đế bệ hạ quên mất rồi. Nàng sụp mi, cúi đầu, cất giọng cung kính pha chút bi ai:

- Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Phụng Nhi vừa rồi thất lễ rồi, cầu người tha tội.

- Thôi được rồi... Quận chúa không cần quá để tâm, Trẫm miễn tội cho người

Chu Duệ Anh đưa mắt nhìn, nữ tử này chẳng phải là Phụng Nhi sao? Tại sao hoàng thượng lại không nhận ra. Nàng (CDA) khẽ liếc sang Hoàng Thiên Dật chợt thấy ý cười sâu trong mắt hắn, chợt thở dài, Phụng Nhi nhìn qua liền biết là một cô nương sắc xảo vô cùng chỉ là để tâm khó dò mà nàng đã lâu không tiếp xúc cùng hoàng thượng, hắn không thể nhìn ra. Chu Duệ Anh thở dài một tiếng định cất lời thì bị Thiên Dương Huyết Phụng cắt ngang.

- Phụng Nh...

- Hoàng hậu nương nương, thần nữ còn có việc, thỉnh người lúc khác. Bệ hạ, nương nương... Phụng Nhi cáo lui.

Chu Duệ Anh nào ngờ, ánh mắt Hoàng Thiên Dật, Thiên Dương Huyết Phụng không nhận ra nhưng biểu tình của nàng ta (CDA), nàng (TDHP) đều toàn bộ thu vào mắt. Thiên Dương Huyết Phụng vừa xoay lưng bước đi chợt nghe tiếng cười vang vọng sau lưng. Nàng thần nhiên nhếch môi, cứ thế đi thẳng. Thấy nàng không quay lại, Hoàng Thiên Dật hơi thờ dửng như căng thẳng hơn chút.

Bên cạnh, Hoàng Tuyết Nhã thở một hơi, đậm nhạt cất tiếng:

- Hoàng thượng, khẳng định đệ bị muội ấy gạt rồi.

Xong, liền bước thẳng theo Thiên Dương Huyết Phụng

- Phụng Nhi, đợi ta.

_____ Tầm cung của Hoàng Thái Hậu _____

- Hồi bẩm Hoàng Thái Hậu, Ngọc Bình trưởng công chúa cùng Chiêu Yến quận chúa cầu kiến - Cung nữ đứng bên dưới hướng vị phụ nhân độ tuổi tứ tuần, sắc mặt hiền từ đang ngồi trên ngai cao cung kính bẩm báo. Hoàng Thái hậu Âu Dương Vi Dung hơi nhíu mày, đoạn, lên tiếng:

- Không nghĩ Nhã Nhi cũng đến, hảo, cho cả hai nàng tiến vào.

Từ ngoài cửa, hai nữ tử tiến vào. Một người xích y kiều mị, bi ngạn hoa trăm đóa dệt nên một vẻ đẹp dị thường, đôi mắt xanh linh động cùng chu sa nơi khóe mắt khiến cho nữ tử càng thêm thiên kiều bá mị, xinh đẹp động lòng người, nàng thần sắc âm trầm, tính lạnh pha chút cao ngạo, như thể nhân tâm bất cứ ai đều bị nàng nhìn thấu. Người còn lại thiên y như nước, thướt tha mị hoặc, thanh thuần như tuyết trắng, khí khái thanh tao, điềm tĩnh nhưng không nhu nhược, môi mỏng cong lên tựa hồ như trăm hoa đua nở. Thiên Dương Huyết Phượng cùng Hoàng Tuyết Nhã tựa hồ như vô cùng khác biệt nhưng đứng cạnh nhau lại hòa hợp đến dị thường khiến cho người ta không thể tin được.

- Nhi nữ tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu thánh an.

- Thần nữ tham kiến hoàng thái hậu nương nương, thái hậu nương nương vạn phúc kim an.

Thái hậu cười xuề xòa, hiền từ bảo

- Điều bình thân đi, người trong nhà cả. Nhã Nhi từ lúc xuất giá ngày càng tươi tỉnh rồi đấy, thật may ngươi còn nhớ tới ai gia.

Hoàng Tuyết Nhã cười mềm mại, mặt mải hơi chút ngượng ngùng, giọng gạo cát tiếng:

- Mẫu hậu cứ trêu Nhã Nhi, ta làm sao dám quên người...

- Hào, không quên thì tốt

Đoạn bà hướng mắt sang nữ tử váy đỏ yêu kiều bên dưới.

- Phượng nha đầu ngươi lớn lên thật hảo, khuynh quốc khuynh thành như vậy.

- Thái hậu quá khen, Phượng Nhi hổ thẹn - Nàng nhẹ nhàng đáp lại, trong tâm thầm thờ dài, lễ nghi, cung quy sao phiền phức thế không biết.

- Lần này ai gia cho vời ngươi đến đây chủ yếu là vì hôn sự của ngươi...

- Hôn sự... Của thần nữ???

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiều Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16

- Hôn sự... Của thần nữ???

Thiên Dương Huyết Phượng nhú mày đầy nghi hoặc. Cái gì chứ? Đùa sao? Hôn sự gì chứ, trước giờ nàng chưa từng nghe phụ vương cùng ca ca nhắc qua. Nghĩ nàng đang là một nữ tử tự do vô ưu, vô lo, đột nhiên có một cái hôn ước trói buộc thật sự rất đau đầu a. Lại nói hôn phu của nàng kẻ kia rốt cùng là ai nàng không hề biết. Phụ vương a, sao trước giờ chưa từng nghe người nói đến? (TDH: Phượng Nhi a, ngươi đi 13 năm, là 13 năm đó, bản vương lấy đâu ra cơ hội mà nói?)

- Ngươi không biết sao? - Thái hậu từ tốn hỏi

- Thần nữ không... - Nàng vẫn chưa hết kinh ngạc, cố giữ lễ tiết cung kính trả lời.

Thái hậu thở dài, lắc đầu

- Thiên vương cũng thật... Chuyện hệ trọng như vậy sao có thể... Thần Nhi, con ra đây

Từ phía sau cánh cửa, chàng thanh niên bước ra, tóc bạch kim bay trong gió, gương mặt mỹ chẳng thua gì nữ tử, hấn trong bộ tử y uy dũng, nhếch môi cười đậm mạc. Hấn nhìn nàng thoáng qua rồi quay về phía thái hậu, dáng điệu cung kính:

- Thái hậu nương nương...

Thái hậu phát tay, hiền từ cất tiếng.

- Thần Nhi... Nàng ấy là hôn thê của con, Thiên Dương Huyết Phượng

Hấn quay lại nhìn nàng, đáy mắt sâu thâm thẳm.

- Chiêu Yến quận chúa, xin chào

Nàng cụp mí, khẽ khàng nhún chào. Lòng thầm khinh bỉ tên Hoàng Khiếu Thần chết tiệt, mới hôm qua còn nửa đêm vào khuê phòng nàng, làm tên mặt dày dầm dãi cỡ nào cũng không chịu đi hôm nay thế nhưng đứng trước nàng ra vẻ thanh cao, làm như mới gặp không bằng. Cơ mà thế quái nào nàng lại có hôn ước với tên cầu huyết này vậy chứ.... AAAAAA.... Thiên Dương Huyết Phượng nàng cũng có ngày rơi vào tình trạng ngu ngơ thế này. Thật.... Chẳng biết nói gì. Cơ mà dù sao bản quận chúa cũng không lấy người đâu.

- Phượng Nhi, nó là hôn phu của con, Khải Vương- Hoàng Khiếu Thần.

Hoàng Tuyết Nhã đứng bên cạnh im lặng nãy giờ chợt cất tiếng.

- Phượng Nhi, Hoàng Khiếu Thần hẳn được người đời xưng một cái chiến thần vương gia a, cùng người thật sự là thần tiên quyến lữ a.

- A...

Nàng chỉ a một tiếng rồi thôi. Thâm tâm nàng lại lần nữa trời dậy. Không nghĩ tên vô liêm sỉ này chính là vị Khải Vương người đời ca tụng ấy. Thật là, trước đây nàng còn tôn trọng Khải Vương... Miệng đời đúng là không tin được (ai nha, Thần ca bị Phượng ti trừ dập đáng thương HKT: phải đó, thấy tội nghiệp ta không Leby: A, cái đó thì không). Hắn cái gì về nàng cũng biết nhưng nàng với hắn không biết cái gì. Hoàng khiếu Thần tên này... Nhất định không thể tin tưởng.

- Quận chúa, người nghĩ gì mà dăm chiêu vậy? - Hoàng Khiếu Thần vờ quan tâm hỏi, cuối xuống nhìn nàng bằng ánh mắt " ta thừa biết người đang bêu xấu ta" làm cho nàng có chút chột dạ.

- Thôi, ai gia mệt rồi, các người đều lui cả đi - Thái Hậu đưa tay dai dai thái dương, mệt mỏi cất tiếng.

- Chúng thần cáo lui...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17

Nhắc thấy bóng thái hậu vừa khuất bóng nàng liền quay sang khẽ khàng chào Hoàng Tuyết Nhã rồi quay lưng đi, chẳng buồn liếc hắn một cái. Hắn đưa mắt nhìn theo, hắn thật sự muốn chạy đến bên nàng, ôm nàng, xin lỗi nàng nhưng đôi chân hắn sao nặng nề, không thể cất bước. Hắn quay lưng bước đi, ngược hướng với nàng.

" Phượng Nhi, ta xin lỗi, tối ta sẽ đến giải thích với nàng"

Nữ tử xích y lướt nhẹ trong hoa viên, lòng thầm bức bối, Hoàng Khiếu Thần chết tiệt, thật sự không đuổi theo ta, xem ra ta trong lòng người chẳng là gì, đã vậy bản quận chúa chẳng thêm để ý người, lần sau người đến ta liền đóng cửa sổ cho người đập mặt vào cửa (O, không quan tâm sao tí tức giận). Nàng vừa đi vừa thầm rủa hắn thì chợt nghe tiếng nữ tử nói cười, à mà cũng không phải nói cười, cạnh khóe thì đúng hơn, giọng ai vậy đều trong trẻo như tiếng suối nhưng trong đấy lại ẩn hàm dao găm. Nàng nhìn quanh, ai chà, không lẽ lỡ chân vào hậu cung của Thiên Dật ca ca rồi sao trời.

Nàng vừa định quay lưng bước đi thì nghe tiếng từ phía đám nữ nhân với lại:

- Vị muội muội nào đấy? đã đến sao lại quay đi...

Nàng thở dài, xoay người bước lại, thật là đáng lẽ nàng nên mặc kệ nàng ta mới đúng. Cũng tại cái tính tự cao quá mức của nàng nên tuyệt đối không thể làm ra chuyện " cụp đuôi bỏ chạy" đó (Tí quá xem trọng vấn đề rồi đấy)

Mấy nữ tử kia quay sang nhìn Thiên Dương Huyết Phượng, dù bọn họ ai vậy đều mắt phượng mày ngài nhưng nhìn thấy nàng đều không khỏi thất thần. Trên đời này thật sự tồn tại nữ tử xinh đẹp đến vậy sao? Mắt xanh như ngọc, môi đỏ như son, làn da trắng trẻo, mịn màng như tuyết, nơi khóe mắt lại điểm chu sa đỏ thắm, đúng là mỹ lệ không gì sánh được.

- Muội muội, sao ta trước đây chưa từng thấy người?

- Đúng vậy a, người xinh đẹp như vậy, trước giờ sao chúng ta không biết?

Chợt một nữ tử áo tím bấu môi.

- Vài ngày trước hoàng thượng đi phục xuất tuần, không lẽ người đây là...

Sau lời nói của nữ tử kia, mấy người còn lại nhìn nàng bằng ánh mắt thập phần khinh bỉ. Nàng cũng không biểu cảm gì, điềm tĩnh thờng thức xem bọn họ nói nhăng nói cuội những gì, lát sau mới cất tiếng.

- Các người muốn nghĩ gì cũng được, đều không liên quan ta...

Mấy nữ tử kia giận tím mặt, lớn tiếng quát.

- Người ăn nói hàm hồ, chẳng qua chỉ là một nữ tử dân gian mà cái gan thật lớn

- Chiêu Dung nương nương ở đây, thứ mới vào cũng như người ăn nói xác xược thế ư? - Một cung nữ đứng bên cạnh nữ tử thanh y lên tiếng. Nàng nhướn mày nhìn sang cái vị chiêu dung kia, nàng ta cũng khá đẹp, mày thanh mục tú, nãy giờ từ đầu chí cuối đều im lặng, nom có vẻ hiền lương. Nhưng trong cung làm gì có loại nữ tử hiền lương, nếu có thì cũng đã sớm chết ở xó nào rồi, làm sao có thể trèo lên được cái ghế chiêu dung cơ chứ?

- Uhmnn, chiêu dung nương nương à? - Nàng nhún nhát cất lời, hoàn toàn không đem lời cung nữ kia cho vào mắt.

- Là ai có thái độ ngạo mạn đến vậy? - Một giọng nói cao vút từ xa vọng lại. Một nữ tử hồng y yếu điệu bước tới. Thấy nàng ta, đám kia đều đồng loạt cúi chào, còn nào chỉ đứng ngơ ngẩn.

- To gan, thấy Huyền phi nương nương còn không chào hỏi? - Cung nữ bên cạnh Huyền Chi Giao quát lớn.

Nàng thờ dãi một cái, chẳng phải chỉ là nhị phẩm phi tần thôi sao? Cơ mà sao lúc nào cũng là cung nữ cận thân lên tiếng vậy, mấy nàng này không có miệng sao? Nhưng nếu nàng ta đã ở phi vị thì theo lễ nàng cũng nên chào một tiếng. Thiên Dương Huyết Phượng khẽ cúi người.

- Huyền Phi nương nương

- Người đây là ai? Bản cung hình như chưa từng gặp.

Nàng mỉm cười, nhẹ đáp.

- Ta gọi là Phượng...

- Lớn mật, sao có thể chỉ nói mỗi tên còn không mau khai ra danh tánh?

- Đã nói là ta gọi là Phượng, người cũng chỉ là một nữ tì, có tư cách giáo huấn ta? - Nàng hơi nhíu mày, ả nữ tì này quá phận lắm rồi...

- Hừ, người thật chướng mắt, Thu An, tạt - Huyền Chi Giao liếc nhìn nàng cong môi lên tiếng.

Nàng liếc nàng ta một cái, loại nữ tử đầu óc bả đậu này thế nào lại có thể trèo lên vị trí Huyền Phi, mắt Thiên Dật ca ca có vấn đề rồi sao? Thu An tiến lại gần vừa định đưa tay lên thì đã bị nàng chụp lại. Thiên Dương Huyết Phượng nhếch môi

- Ta chướng mắt hay không, Huyền Phi nương nương, không đến lượt người quân!

Nàng xoay lưng định bước đi thì lại nghe giọng nói vọng lại, lần này là một giọng nam khò quen thuộc.

- Là ai hồ nháo?

- Tham kiến bệ hạ - Các nữ nhân kia quỳ xuống, cổ nở ra nụ cười tươi để lấy lòng quân vương. Thiên Dương Huyết Phượng cũng khuya nhẹ gối, lòng thâm than thờ

"Đúng là tránh vỏ dưa, gặp vỏ dừa mà"

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Các phi tử của Hoàng Thiên Dật đều hướng hân yếu điệu khụy gối, khẽ cong môi, nở một nụ cười tươi tấn lấy lòng. Thiên Dương Huyết Phượng nhẹ biau môi, bất đắc dĩ lên tiếng.

- Thần nữ tham kiến hoàng thượng.

Chợt quay sang Chu Duệ Anh, vẻ mặt khó chịu liền trở nên nhu hòa cùng thân thiết.

- Hoàng hậu nương nương kim an

Chu Duệ Anh nhanh nhẹn bước đến đỡ, vỗ vỗ mu bàn tay nàng, thuần lương cất tiếng.

- Phụng Nhi a Phụng Nhi, một tiếng Anh Nhi như trước không phải được sao, ngơoi như vậy bản cung ngược lại thấy không quen... Còn nghĩ ngơoi bị con gì nhập.

- Anh Nhi, Ngơoi nha, ấn tượng về ta xấu thế sao?

Thiên Dương Huyết Phụng cùng Duệ Anh hoàng hậu vốn dĩ chính là bằng tuổi. Vừa nãy nể mặt nàng ấy là thê tử của Hoàng Thiên Dật, cũng xem như là tâu tâu của nàng đi mới phá lệ gọi một tiếng tí. Bây giờ, ca ca, hai chữ này, hẳn đã không cho nàng gọi, vậy Chu Duệ Anh cũng chẳng phải nàng cái gì tâu tử, một tiếng Anh Nhi như trước là ổn.

- Haha, bản cung nào dám, ngơoi háo háo đừng hiểu lầm a, chẳng qua là... Phụng Nhi ngơoi thật sự như vậy thôi.

Chu Duệ Anh cười thoải mái, cùng nàng đùa giỡn. Cả hai trước sau đem Hoàng Thiên Dật một cái hoàng đế cùng chư vị cung tần mỹ nữ xung quanh quẩn ra sau đầu.

- Anh Nhi ngơoi mười mấy năm vẫn cứ thích chọc phá ta - Nàng liếc liếc Chu Duệ Anh, giọng điệu cực kì không cam tâm

- Phải rồi, Phụng Nhi, hay ngơoi đến thăm cung của bản cung dùng thiện, nhân tiện xem qua Khánh Nhi một lát - Chu Duệ Anh vui vẻ đề xuất.

- Khánh Nhi? Anh Nhi, đừng nói là ngơoi... - Thiên Dương Huyết Phụng nháu mày đầy nghi hoặc.

Chu Duệ Anh cười cười, gương mặt hơi hồng lên, nhẹ đáp:

- Ân, là đại hoàng tử Hoàng Thiên Khánh. Đã được 13 tháng rồi a

- Ôi cha, Nhã Nhi tí ti đã đại hôn, ngơoi còn có tiểu nhi tử hơn một tuổi, ta thế nhưng vẫn còn cô đơn lẻ bóng... - nàng khẽ thở dài, đôi mắt ánh lên ý cười chọc ghẹo.

Chu Duệ Anh nhàn nhã cười nhìn nàng, cất giọng:

- Ai nha, Ngơoi không phải cũng sắp đại hôn với Tam hoàng đệ rồi sao?

Mặt nàng bắt chợt hơi đỏ lên mà nàng cũng không biết vì sao lại thế. Thiên Dương Huyết Phụng thờ nhẹ, vội lách sang chuyện khác:

- Mà sao lúc nhỏ ta chưa từng gặp hần nhi?

- Hừm... Lúc nhỏ đệ ấy thường hay bệnh tật, lúc nào cũng ở trong cung của Thái Phi nương nương..

Thiên Dương Huyết Phụng trong lòng hiện hữu một cảm giác không nói nên lời, thật không nghĩ tới tên tóc bạc thông dong ngồi trên ngọn cây lần đầu gặp mặt, tên có thể đón lấy chiêu thức của nàng không chút khó khăn ấy lúc nhỏ lại là một con ma bệnh...

- Thôi không nói nữa, chúng ta về Phụng Nghi cung.

- Ân...

- Nè, Anh Nhi, Phụng Nhi...Đội trăm...

hai nàng xoay người lại nhìn nam nhân mình vận hoàng bào đang bước nhanh đến, Chu Duệ Anh che miệng cười.

- Ai nha, thật hoàn toàn quên mất chàng...

Thiên Dương Huyết Phụng nhìn hần đầy lạnh nhạt, nàng khẽ cúi đầu.

- Thần nữ tham kiến hoàng thượng.

- Phụng Nhi a, muội đừng giận nữa mà, trăm chỉ là muốn trêu muội một tí, làm sao có thể quên tiểu muội dễ thương như vậy chứ, xem như trăm xin muội đi.

- Hoàng thượng hữu lễ, Phụng Nhi không dám nhận... - nàng từ đầu đến cuối vẫn duy trì vẻ đạm mạc trên khuôn mặt dù trong lòng đang cười lớn trước vẻ mặt cực ngố của Hoàng Thiên Dật. Thiên Dật ca ca a, Phụng Nhi không phải loại người muốn động là động a.

Chu Duệ Anh đứng bên cạnh thầm thở dài, Phụng Nhi a, ngơoi thù cũng thật dai. Không còn cách nào, nàng (CDA) đành miễn cưỡng lên tiếng.

- Thôi nào Phụng Nhi, tha cho Hoàng Thượng đi

- Haizzz, Thiên Dật ca ca, nể tình Anh Nhi muội mới tha cho huynh, huynh nên biết ơn nàng ấy đi, suốt ngày tìm đám oanh oanh yến yến của huynh, để các nàng huênh hoang phách lối như vậy...

- Hào hão, nhưng muội không hiểu, trong lòng trăm tư đầu chí cuối chỉ có Anh Nhi nàng ấy thôi...

Nàng liếc mắt nhìn hấn, trong con ngươi tràn ngập nghi ngờ, nàng biểu môi nói tiếp.

- Chỉ có nàng ấy? thế nhưng trong hoàng cung đầy phi tử?

Chu Duệ Anh không như nàng, nét mặt nàng (CDA) điềm đạm, thân nhiên, mỉm cười nói.

- Đó là cách để vương nắm các đại thần trong tay, Thiên Dật vốn dĩ không thể làm khác.

- Anh Nhi ngươi cũng thật cao thượng, nếu như là ta thì đừng hòng...

Hoàng Thiên Dật mỉm cười, ánh mắt mông lung nhìn về phía tán cây ở phía xa xa. Khóe môi bất giác cong lên.

- Hoàng Khiếu Thần, ta xem đệ chẳng thể nào có trắc phi đâu

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Hii, hôm nay là ngày cuối cùng của năm Đinh Dậu, pháo giao thừa nửa đêm nay sẽ nổ bung trên bầu trời. Leby xin gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến các bạn đọc giả đã đồng hành cùng mình trong năm qua. Yêu chúc các bạn sẽ có một năm mới Bình an, hạnh phúc và có được thành công trong cuộc sống. (Tung bông, tung hoa)

Little Butterfly

Chương 19

Thiên Dương Huyết Phượng lướt mắt về phía Hoàng Thiên Dật vừa nhìn. Ai nha, vừa rồi cứ tưởng trên cây là Hoàng Khiếu Thần nhưng thì ra không phải. Nàng nhếch môi cười nhàn hạ.

- Ai nha, Hoàng đế như huynh thật nhiều khách viếng a

Hấn nhìn tiểu muội cười khổ, cũng không biết nói gì. Từ lúc hấn đăng cơ đến giờ dăm bữa nửa tháng thích khách lại ghé thăm, lâu dần cũng thành quen. Bất quá, tiếc cho kẻ âm mưu rằng hiện tại Hoàng Thiên Dật hấn vẫn còn Bình Bình an an mà ngồi trên ngai vàng.

Nàng cười mỉm.

- Chẳng qua lần này huynh bảo vệ Anh Nhi đi, Phượng Nhi hộ huynh.

- Hào

Hấn gật đầu ưng thuận, quay lại ôm thê tử vào lòng che chở. Lúc này, lòng Hoàng Thiên Dật thực tò mò Mười ba năm qua tiểu muội muội của hấn đã trưởng thành đến bậc nào.

Thiên Dương Huyết Phượng khép hờ đôi mắt lục bảo tuyệt mỹ, mày ngài khẽ lên, môi mỏng nở một nụ cười quý dị. Từ trong tay áo của nàng bắn ra Ngân châm đâm thẳng về phía ngọn cây phía xa. Không lâu sau đó, hắc y nhân xuất hiện, hấn ta che giấu hết khuôn mặt nhưng cũng không phải khó để nhận ra đôi mắt hấn ta đã đục ngầu. Hấn nhìn nàng đầy căm hận, quỷ xuống đất vì phục độc. Nàng quá nhanh, hấn ta còn chưa kịp nhận dạng thì Ngân châm đã đâm vào tử huyệt, hơn nữa châm có chứa cực độc khiến hấn thậm chí chẳng thể thi triển khinh công bỏ chạy, buộc phải xuất hiện.

- Ngươi... Bì ôi - Vừa nói hấn vừa phun ra một ngụm máu tươi

Chu Duệ Anh trong lòng phu quân bất giác run lên bần bật. Hoàng Thiên Dật cũng không khỏi kinh ngạc, hấn chưa từng nghĩ Phượng Nhi lại ra tay tàn độc đến vậy.

Thiên Dương Huyết Phượng cao ngạo nhìn tên Hắc y nhân kia, đôi mắt tràn ngập khinh Bì. Nàng mấp máy môi trả lời với giọng điệu Hiên nhiên

- Đối Phó với tiểu nhân đương nhiên phải dùng phương pháp của tiểu nhân.

Dứt lời nàng quay lưng đi, tiện tay quăng thuốc giải cho Hoàng Thiên Dật.

- Huynh giao cái này cho Đại Lý Tự bảo họ tùy thời mà...

Tên hắc y nhận ngã quý xuống, hắc tự từ. Thiên Dương Huyết Phượng trợn mắt, Bộ đáng không thể tin được. Hoàng Thiên Dật lắc đầu.

- Tất cả những kẻ trước đây đều như vậy. - Hắc dùng một chút rồi nói tiếp - Thật không thể hiểu, kẻ nào có thể khiến bọn họ từ bỏ sinh mệnh quý giá để bảo vệ...

Chu Duệ Anh nhìn bầu không khí căng thẳng trước mặt liền không khỏi khó chịu, nàng nở nụ cười thật tươi cố gắng phá vỡ nó.

- Mọi người đừng vậy, chúng ta đến Phượng Nghi cung thăm Khánh Nhi.

- Ân

~~~~ Phượng Nghi cung~~~~

- Đại Hoàng tử... Thỉnh ngài dừng lại... - Nhũ mẫu khó khăn đuổi theo tiểu gia hỏa đang chạy bất chấp trong hoa viên. Thấy bóng Phụ Hoàng, hắc liền chạy chững bước lại, giờ tay đôi bẻ, miệng cứ Liên tục bị bô.

- Phụ... Phụ... Bể...

Hoàng Thiên Dật nhìn hắc đầy Áu yếm.

- Khánh Nhi, phụ Hoàng bể người...

Chu Duệ Anh đứng cạnh, chun mũi lên.

- Tiểu bảo bối, rốt cục chỉ biết phụ Hoàng người.

Hoàng Thiên Khánh nghe vậy liền cười khi khi, tay nhỏ nắm lấy vai áo mẫu hậu, Bộ đáng hối lỗi cực kì đáng yêu.

- Mẫu... A.... Mẫu...

- Nè, muội không phải người vô hình...

- A, Phượng Nhi, ta quên mất, Bảo bối, gọi một tiếng cô cô xem...

Khánh Nhi nhìn nàng bật cười Khanh khách, cất giọng non nớt.

- Cô...cô... - Hắc đưa tay chạm vào mặt Thiên Dương Huyết Phượng. Nàng nhìn hắc, nở nụ cười cung chiêu. Đứa trẻ này, quả thực trong sáng, lấp lánh chẳng khác gì sương đêm. Không biết nàng năm ấy có được như hắc bây giờ không nhỉ.

End chap 19

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Ai nha, chap này nửa đầu Phượng tỉ chỉ là nhân vật quần chúng, Hoàng Thiên Dật và Chu Duệ Anh mới là nhân vật chính. Hii

Little Butterfly

Sau một hồi đùa giỡn cùng Khánh Nhi, sắc trời bên ngoài cũng đã chuyển tối, với cả Khánh Nhi cũng đã được đưa vào hậu điện nghỉ ngơi, dù có chút lưu luyến nhưng Thiên Dương Huyết Phượng cũng đành đứng dậy xin phép ra về.

- A trẻ vậy rồi sao... Ta cũng nên trở về thôi... Thiên Dật ca ca, Anh Nhi vậy ta...

Chu Duệ Anh mỉm cười đoan trang, khẽ gật đầu.

- Người nên hồi phủ thôi, kéo Vương gia cùng Khôi đại ca lo lắng.

- Ân...

Đang ôm thê tử trong lòng, Hoàng Thiên Dật thế nhưng ăn một hũ giấm chua, hần nhủ nhủ mảy, trong con người hiện ra ý không hài lòng không hề che giấu.

- Nàng vừa gọi Thiên Dương Khởi hần là gì?

- Khởi đại ca - Chu Duệ Anh ngây ngô đáp lại

- Thân thiết vậy sao?

Lần này, Chu hoàng hậu đã hiểu ra vấn đề, nàng (CDA) đứng dậy rời khỏi vòng tay của Hoàng Thiên Dật khiến cho chỗ ấy chỉ còn là một khoảng trống không (Thật ra là có không khí). Chu Duệ Anh xoay mặt về phía hần, hai tay chống hông, đoan trang, hiền thực, tao nhã gì gì đó hoàn toàn bị bỏ qua một bên, nàng nhướn mày nhìn phu quân đại nhân của mình.

- Đương nhiên thân thiết rồi, chúng ta cùng chơi từ nhỏ không phải sao? Phượng Nhi không phải cũng gọi chàng là Thiên Dật ca ca đấy ư?

- A... Đừng lôi ta vào... - Thiên Dương Huyết Phượng khoé môi giật giật. Nàng đang định đứng bên cạnh xem tuồng cơ mà, Anh Nhi thế nhưng cứ nhiên lôi nàng vào rồi.

Chu Duệ Anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, Hoàng Thiên Dật vội lên tiếng.

- Anh Nhi, Trẫm chỉ...

- Chàng im đi, chàng nghĩ chàng có tư cách ăn giấm chua sao?

Hoàng Thiên Dật trở mặt nhìn thê tử, nàng ấy nói vậy là có ý gì? Thiên Dương Huyết Phượng đứng cạnh xoa xoa cằm.

" Thì ra ăn giấm chua cũng cần tư cách"

Không để hần nói gì thêm, Chu Duệ Anh tiếp tục.

- Chàng có tư cách gì ăn giấm chua trong khi chàng... Ngày ngày vui đùa bên cung tần, mỹ nữ... Chàng cho rằng thiếp không có trái tim sao? Thiếp không có cảm xúc? Thiếp không biết ghen sao?

Đến đây Chu Duệ Anh đem hết uy khuất cùng âm ức trước giờ toàn bộ nói ra, nơi khoé mắt nàng, lệ cũng đã không nhận được mà tuôn trào không dứt.

- Chàng nghĩ thiếp khoan dung không để ý? Chàng sai rồi thưa bệ hạ, tất cả những điều đó chỉ là dối trá. Mỗi lần nhìn đám nữ nhân kia ông ọ trước mắt chàng, thiếp chỉ muốn lao ra tát chúng vài phát. Mỗi khi thấy chàng vui đùa lạc thú cùng chúng, tim thiếp như bị ai đâm một nhát. Chàng có hiểu không? Có hiểu không hả?

Chu Duệ Anh đâm thùm thụp vào ngực Hoàng Thiên Dật, khóc rầm rức. Hoàng Thiên Dật nhìn thê tử đầy đau xót, là hần vô tâm, không nghĩ đến cảm nhận của nàng. Nàng nói không sai, kẻ ích kỉ như hần thì có tư cách gì mà ghen tuông cơ chứ. Hần xiết nàng vào lòng, khẽ vỗ về.

- Anh Nhi, trẫm xin lỗiThiên Dương Huyết Phượng khẽ cười xoay lưng bước đi, trả lại không gian cho đế hậu.Chu Duệ Anh nằm trong ngực hần, khẽ thì thào.

- Hoàng thượng, thiếp vừa rời khi quân, chàng nếu muốn tại đây có thể giết.

Hoàng Thiên Dật mỉm cười nhìn nàng đầy cung chiêu.

- Nơi này không có quân thần, ta là phu, nàng là thê, mà thê tử làm nũng với phu quân thì sai cái gì chứ? Phải không?

Hần ôm lấy cả thiên hạ trong lòng, thủ thủ.

- Anh Nhi, bây giờ năng lực trẫm không đủ, phải dựa vào đám đại thần đó, về sau, hoàng quyền vững mạnh, nhất định vì nàng trục xuất hậu cung.

- Hoàng thượng...

- Hừm - Hần nhướn mày nhìn nàng.Nàng cười nhẹ, gương mặt phím hồng, khẽ gọi.

- Thiên Dật...

- Có vì phu... - Hần mỉm cười đầy cung chiêu, ôm lấy thân ảnh kiều diễm tiến vào hậu điện.

- Thiên Dật, Khánh Nhi sẽ thức đó...

- Khánh Nhi ở phòng bên cạnh, không sao đâu a, nàng khẽ một chút - Hần nhìn nàng, cười tà mị.

Chu Duệ Anh thở dài, kiếp này xem ra nàng khó thoát.

~~~~~

Thiên Dương Huyết Phượng thờ thần đạo quanh ngự hoa viên. Hoàng Khiếu Thần chết tiết, lần sau gặp lại, bản quận chúa nhất định không thềm nhìn mặt người. Hừ, mặt dày nó vừa thôi.

- Là vị muối muối nào ở bên đó?

Nàng khẽ thờ dài, không phải chứ, trề rồi cơ mà. Oanh oanh yến yến của Thiên Dật ca ca thật nhiều a~. Nàng nhẹ nhàng bước lại, yêu kiều nở nụ cười.

- Xin hỏi người là...

Nàng cố tỏ ra khách khí nhưng ánh mắt chỉ hướng về phía cây trâm phượng trên đầu nàng ta. Phượng hoàng tượng trưng cho mẫu nghi thiên hạ, Anh Nhi không cài từ khi nào đến lượt bà thím này cài. Thiên Dật ca ca a~ đám tiểu thiếp của huynh cũng thật lộng hành.

- Ta gọi là Nam Cung Nhượng Khê.

Nam Cung Nhượng Khê? A... Là con gái của Nam Cung thừa tướng. Nghe nói nàng ta đang là Thục Phi nhi.

Nam Cung Nhượng Khê nhìn nàng đăm đăm, không nghĩ tới trên đời có nữ tử mỹ đến vậy. Dáng vẻ như thanh trúc, mắt như lục bảo, đôi môi chúm chím, gò má phần nộm, chu sa đỏ rực như lửa nơi khoé mắt. Quả thực là tuyệt sắc giai nhân, khuynh nước khuynh thành không gì sánh được.

- Ra là thục phi nương nương, Phượng Nhi thất lễ - Nàng đoan nhã cười nhưng trong khoé mắt không có lấy một tia hối lỗi.

- Phượng Nhi? Người... Gọi là Phượng sao? - Nam Cung Nhượng Khê cũng không mấy để ý, lơ đãng hỏi.

- Ân

Nam Cung Nhượng Khê khoé môi khẽ nhếch lên, chữ Phượng mang cốt cách hoàng gia, chữ Phượng này bao nhiêu phần cao quý ai cũng hiểu, nữ tử trước mặt nàng ta có thể mang nó trên mình khả năng thì nhất định không tầm thường.

- Phượng cô nương, xin hỏi cao danh quý tánh?

Thiên Dương Huyết Phượng từ đồng hơi dẫn ra. Vị thục phi này xem ra cũng là người thận trọng, hoặc ít nhất là không tự ý gán cho nàng cái danh phi tử như đám vừa nãy. Xem ra cũng không phải là đầu đất, cơ mà nếu nàng ta tranh sủng với Anh Nhi thì nàng ấy (CDA) hẳn gặp không ít khó khăn a~

- Ta gọi là Thiên Dương Huyết Phượng

- A... Là ái nữ của Thiên vương gia, Chiêu Yến quận chúa... Chẳng trách xinh đẹp như vậy...

Nam Cung Nhượng Khê khẽ thờ ra, thì ra không phải phi tử của hoàng thượng. Thật ra thì nàng cũng chẳng mấy thiết tha... Nhưng trộm nghĩ vị cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc thể này mà bị giam giữ trong chiếc lồng mang tên hoàng cung này thì quả thực đáng tiếc.

Thiên Dương Huyết Phượng từ đầu chí cuối quan sát biểu cảm của Nam Cung Nhượng Khê. Nàng ta lúc đầu cũng mơ hồ cho rằng nàng là phi tử nhưng trong mắt không có lấy một tia ghen ghét. Nói chuyện với nàng thần sắc bình thản, không xu nịnh, không lắc léo, xem ra cũng là một người phóng khoáng. Vị thục phi này khác so với ý nghĩ ban đầu của nàng, nàng ta đối với hoàng thượng dường như không hề có chút tâm kế nào, cũng không muốn tranh sủng. Hơn nữa, lúc này, dù chỉ thoáng qua nhưng trong mắt Nam Cung Nhượng Khê ẩn hiện nỗi buồn vô hạn, có lẽ nàng ta đã có ý trung nhân. Nhập cung hoàn toàn là do bị ép buộc. Mà... Dù sao cũng không phải chuyện của nàng. Thiên Dương Huyết Phượng khẽ cười, giọng nói đối với Thục Phi cũng bớt đi mấy phần khinh bỉ.

- Thục Phi nương nương, xin hỏi, cây trâm trên đầu người là...

- Là trâm Chu Tước, hôm trước hoàng hậu nương nương tặng cho bản cung, cây trâm này hơi chút giống phượng nên bản cung cũng có chút e ngại không muốn dùng tới, nhưng lúc chiều hoàng hậu nương nương vừa hỏi đến...

- A... - Đúng là nhìn kĩ lại thì không phải phượng hoàng mà là chu tước. Xem ra nàng hiểu lắm thục phi rồi.

- Phải rồi, nếu quận chúa không chê có thể gọi ta là Nhượng Khê, Hoàng hậu nương nương cũng gọi ta như vậy.

Hoàng hậu nương nương cũng gọi như vậy? Xem ra quan hệ của Anh Nhi và Nam Cung Nhượng Khê rất tốt, hẳn nàng ấy đã sớm biết nàng ta không có ý với hoàng thượng. Nếu vậy thì làm mất lòng chỉ bằng thêm một mối quan hệ, kết bằng hữu với Thục Phi cũng không tệ.

- Ân, nếu Anh Nhi đã gọi như vậy thì... Nhượng Khê...

- Có chút thất lễ nhưng quận chúa năm nay đã bao nhiêu rồi a~

- Ta vừa tròn 17

- Vậy muội nhỏ hơn tí rồi, Nhược Khê năm nay mới 15 a~, ta gọi ngươi là Phượng Nhi tí tí, thế nào?
- Hào - Nàng cười nhẹ, một tiểu cô nương mới 15 mà đã thận trọng như vậy thật hiếm có. Nàng đối với cô nương Nhược Khê này thật sự có thêm vài phần hảo cảm a~
- Vậy ta gọi muội là Tiểu Khê được chứ?
- Ân
- Tiểu Khê, trễ rồi, ta hồi phủ trước a~
- Ân, Phượng Nhi tí tí hôm nào rảnh ghé qua Thiên Uyển điện của ta làm khách a~
- Hào, ta nhất định (Haizzz, ta nói Phượng Ti vừa rồi còn kêu bà thím đừng một cái thành Tiểu Khê rồi, tí thay đổi cũng thật nhận TDHP: Ta vậy đấy rồi sao? Ngươi có ý kiến gì? Leby: Muội có nói gì đâu)

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Khi chiếc xe ngựa của Thiên Dương Huyết Phượng dừng lại ở vương phủ thì bầu trời cũng đã về khuya. Nàng mệt mỏi định về phòng thì thấy phòng của Thiên vương vẫn còn sáng đèn.

" Cộc cộc cộc "

- Vào đi...
- Phụ vương... - Nàng khẽ kháng bước vào. Người đàn ông đứng tuổi ngược đầu khỏi đóng tấu chương trên bàn, nhìn nàng nở nụ cười hiền từ.
- Phượng Nhi à...?
- Ân... Phụ vương, trễ như vậy người còn...
- Ân... Ta phải hảo hảo xử lý xong số tấu chương này
- Không thể để sáng mai sao ạ?

Thiên Dương Hàn khẽ lắc đầu, đôi mắt nhìn xa xăm

- Trễ thêm một ngày, bách tính lại khổ thêm một ngày, bản vương sao có thể vì mình mà liên lụy họ? - Đoạn, ông quay qua nhìn nữ nhi - Phượng Nhi à, trễ rồi, con nên về phòng nghỉ sớm đi thôi

Nàng thờ dãi, xem ra không thể khuyên phụ vương được rồi. Thiên Dương Huyết Phượng khẽ gật đầu, nhu thuận cười.

- Vậy... ta về trước, phụ vương, người nhớ phải nghỉ sớm đó
- Hào, ta biết rồi, con lui đi.
- Nhi nữ cáo lui

- Ngươi ở hoàng cung cũng thật lâu

Vừa trở về viện, Thiên Dương Huyết Phượng đã đụng ngay mặt kẻ đang nhàn nhã ngồi uống trà ra về như không có chuyện gì xảy ra trong phòng nàng. Nàng khẽ nhếch môi, ngồi xuống.

- Thật phiền Khái vương gia phải quan tâm..
- Phượng Nhi à, ta...

Không để Hoàng Khiếu Thần nói hết câu, nàng đã lên tiếng.

- Ta thấy mệt rồi, muốn nghỉ ngơi, mời Vương gia về cho. Phượng Nhi cùng vương gia hôm nay mới lần đầu gặp gỡ, cho dù có cái gì đó ước định thì vẫn mong vương gia hữu lễ.

Hắn nhìn nàng, nhú mày đầy nghi hoặc. Sau đó, trên môi liền nở nụ cười âm hiểm.

- Nàng dối sao?

- Bản quận chúa mới không thêm quan tâm người, cứ về cho ta

Nàng đứng dậy, xoay người đi, không thêm nhìn hắn nữa. Hoàng Khiếu Thần cười cười, bước đến ngay cửa sổ.

- Ta thực sự có nỗi khổ, tạm biệt nàng, tiểu nương tử của ta. Hoàng Khiếu Thần ta, hôm nay thất lễ a...

- Ai là nương tử của người chứ?

Nàng quay lại, nhưng hắn đã mất hút vào màn đêm. Nàng thờ dài một tiếng, ánh mắt mông lung khó tả.

- Hoàng Khiếu Thần người... khó hiểu hơn cả Thiên Dật ca ca

Khải vương phủ

- Vương gia, ngài trở về - Nam nhân thoát nhìn cường tráng cúi đầu đầy kính cẩn. Hoàng Khiếu Thần khe khẽ gật đầu, hỏi.

- Phong Huyền, chuyện của người đó thế nào rồi?

Nam nhân được gọi là Phong Huyền kia cung kính ôm quyền trả lời.

- Hồi vương gia, hắn có động tĩnh, xem bộ không thể bình tĩnh được nữa...

Hoàng Khiếu Thần hừ lạnh, cặp mày ngài hơi nhíu lại, mái tóc bạch kim hơi chút bay lên. Hắn trầm tư một lát, đoạn, bảo.

- Trông chừng người kia thật kĩ... Còn nữa, phái người bảo vệ Vương phi...

- Ai nha... Hoàng Khiếu Thần, không nhìn ra huynh lại quan tâm Thiên Dương vương phi như vậy?

Một nam nhân khác, dáng vẻ thư sinh, mang phong thái phong lưu, đa tình không biết từ đâu xuất hiện sau lưng hắn, nở nụ cười âm hiểm. Mà Hoàng Khiếu Thần hắn cũng không hề bị tác động, vẫn giữ yên động thái, không nhìn người kia. Khóe môi nhếch lên nụ cười ôn nhu hiếm thấy trên khuôn mặt lãnh băng.

- Phong Kính à? Phải, nàng ấy là tất cả của ta...

Đoạn ánh mắt hắn trở nên sắc bén.

- Chính vì vậy không thể để kẻ kia biết ta quan tâm nàng, có như vậy, nàng mới an toàn

Phong Kính lắc đầu, vẫn đạm phong kinh cất tiếng.

- Người... với nàng, yêu cũng thật sâu đậm. Chẳng qua, ta xem, vương phi của người cũng không phải dạng vừa a...

Hắn cười, lại cười, một nụ cười thật ôn hòa. Thế gian này, người duy nhất hắn nhìn bằng đôi mắt triều mến, cười bằng giọng cười ôn nhu, chỉ có nàng, chỉ có nàng mà thôi... Thiên Dương Huyết Phượng...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

* - Phượng Nhi, mẫu phi yêu con... - Người phụ nữ với mái tóc dài và ánh nhìn ám áp trong bộ y phục màu lam hiện lên đầy phúc hậu. Bà triều mến, nụ cười mờ dần, mờ dần vào hư vô...

- Mẫu phi, mẫu phi.....người đừng đi, đừng bỏ con

Còn lại một mình, nàng cầm tách trà lên, động tác trông vẫn như hàng ngày nhàn nhã nhưng tác trà trong phút chốc chỉ còn là cát vụn. Hai tay nàng nắm chặt, móng tay đâm vào da đến bật cả máu.

- Phụ vương, mẫu phi, ta chắc chắn vì các người trả thù...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23

1 canh giờ sau..... (ù... huynh đi gì lâu quá zậy)

- người tới? - Trong gian phòng tĩnh mịch, âm thanh thút thút vang lên. Nữ tử trong bộ tang y trắng như tuyết, mái tóc tùy tiện búi lên còn vương vài vài sợi trên vai áo. Nàng ngồi đó, thanh sắc không động đậy nhưng con người lộ rõ nỗi buồn vô hạn...

Hắn từ trong bóng tối bước ra, nhìn nàng rồi khẽ thở dài, vì nàng đau lòng.

- Phượng Nhi... Nàng cũng đừng quá đau buồn...

Thiên Dương Huyết Phượng ngẩn đầu nhìn Hoàng Khiếu Thần, đôi đồng tử linh hoạt thường ngày trở nên vô thần, trong veo không tài nào nhìn thấu. Nàng cười cay đắng.

- Đừng quá đau buồn? Có thể sao?

Nàng thở dài, khẽ thì thầm...

- Người biết không, nửa canh giờ trước khi người đến... mẫu tử Thiên Doãn Linh Y bọn chúng đã...

Nói đến đây, đôi mắt vừa rồi còn tĩnh lặng của nàng trở nên đục ngầu, khuôn mặt trái xoan xinh đẹp đỏ lên vì giận dữ. Hoàng Khiếu Thần có chút giật mình, trước giờ nàng luôn duy trì bình đạm thân thái... Có lẽ cái chết của Thiên bá phụ là quá sức đối với nàng. Đôi vai gầy của Thiên Dương Huyết Phượng run lên bần bật, nàng nghiến răng...

- Chết tiết, phụ vương thi thể còn chưa lạnh mà bọn chúng dám...

* Nửa canh giờ trước

- Phượng Nhi a... muội... - Lưu Nhược Tuyết hay tin dữ liền chạy đến, nàng nhìn Phượng Nhi đầy đau thương...

- Sư ti... Ta không sao, ti đừng lo - Nàng cười nhạt, bước vào trong, tang y bay trong gió, bóng dáng Thiên Dương Huyết Phượng hiện lên cùng nỗi cô đơn khó tả. Lưu Nhược Tuyết nhìn bóng lưng gầy mòn của nàng, khe khẽ lắc đầu.

- Phượng Nhi... Muội vào nhìn phụ vương lần cuối đi, bọn họ chuẩn bị khâm liệm rồi - Thiên Dương Khởi bước ra vỗ vỗ vai nàng, vẻ mặt đau thương không thể nào che giấu.

- Ân... Muội biết rồi, ca ca

Thiên Dương Khởi gật đầu, gương mặt hơi thoáng giận dữ

- Hừ, Lan Dao Ân... bọn họ chết đâu rồi cơ chứ? Thật phiền phức, bọn họ không ý thức được gia sự sao?

Thiên Dương Huyết Phượng trầm ngâm không nói...

Đúng lúc, Lan Dao Ân cùng Thiên Doãn Linh Y vừa đến. Bọn họ một đôi mẫu tử, một thanh y, một tử y, hoa văn tinh xảo bộ dáng không chút gì đau lòng, ngênh ngang đi tới. Thiên Dương Huyết Phượng quay lại, mày ngài khẽ nhíu.

- Lan di nương, Thiên Doãn Linh Y... Y phục của các người đây là sao vậy?

Lưu Nhược Tuyết chán ghét nhìn, nàng không phải người Thiên gia nhưng nghe tin Vương gia mất liền mặc bạch y thật đơn giản đến viếng... Bọn họ lại cư nhiên như vậy...

- Trong nhà hữu sự, các người vui lắm sao? Lan Dao Ân, bà cũng không phải trẻ con, lễ tiết một chút cũng không biết giữ gìn? - Thiên Dương Khởi tức giận...

- Ca ca... được rồi, chúng ta vào xem phụ vương trước - Nàng cố kiềm nén cơn giận hòa hoãn lên tiếng.

- Hừ... - Thiên Dương Khởi thở mạnh, phất áo đi vào trong...

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

-Nàng vì vậy mà tức giận sao?

-Không hẳn...

Thiên Dương Huyết Phượng mỉm cười nhàn nhạt, khe khẽ lắc đầu. Nếu mẫu tử Lan Dao Ân trước giờ đều cầu huyết, vô liên sỉ. Nếu thật sự chỉ như vậy nàng làm sao lại tức giận đến bức này cơ chứ.

Hoàng Khiếu Thần hơi nhíu mày, rốt cục là có chuyện gì có thể khiến hấn điềm tĩnh vương phi trở nên như vừa rồi cơ chứ.

-Nhưng là... Phượng Nhi, nàng tức giận như vậy rốt cục...

-Ngươi biết không, Thiên Doãn Linh Y thật ra... không phải là con gái của Thiên gia!

Đôi mắt nàng dần trở nên đục ngầu, Thiên Doãn Linh Y không phải là con của Thiên Dương Hàn. Phụ thân nàng năm đó kì thực không có cùng Lan Dao Ân xảy ra bất cứ cái gì quan hệ. Đôi câu mẫu tử kia thế nhưng lừa gạt cả Thiên gia mười ba năm... Hại phụ vương khi còn tại thế vẫn luôn canh cánh trong lòng, cảm thấy có lỗi với mẫu phi.

Hoàng Khiếu Thần trừng mắt, thần sắc mang theo âm trầm cùng mấy tia băng lãnh, hấn ngàn vạn lần chưa từng nghĩ đến cái này trường hợp. Thiên Doãn Linh Y không phải Thiên Dương Hàn nhi nữ. Giả mạo huyết mạch vương tộc, đây chính là tru di tam tộc tử tội.

-Điều này... - Hoàng Khiếu Thần ngập ngừng, như có như không muốn nói điều gì đó.

Thiên Dương Huyết Phượng ngả người vào thành ghế, mắt phượng khép hờ, hàn khí mơ hồ lan tỏa, nhàn nhạt cất tiếng.

-Ta biết ngươi muốn nói điều gì... chỉ bằng mẫu tử Lan Dao Ân bản lĩnh không có khả năng làm chuyện tày đình như vậy...

-Chuyện đó... Bọn họ... Nàng biết không?

Hoàng Khiếu Thần kéo ghế ngồi xuống cạnh nàng, nói bằng giọng một câu không ra đầu, không ra đuôi rõ ràng. Bất quá, ý tứ của hấn cũng qua được mắt Thiên Dương Huyết Phượng.

Nàng như có mây, mi mắt khẽ động, lười biếng cất tiếng.

-Biết... Lão tặc đó không chống lưng chi bằng Lan Dao Ân cùng Thiên Doãn Linh Y hai kẻ đầu óc ngu si, tứ chi phát triển làm sao dám chứ...

Hoàng Khiếu Thần không ngờ nàng lại biết nhiều như vậy, gương mặt anh tuấn thoảng ngạt nhiên nhưng cũng nhanh chóng tắt ngấm. Bằng nàng trí tuệ cùng thân phận biết được chuyện cơ mật cũng không phải là không thể. Thần sắc ngạc nhiên được thay thế bằng nét giận dữ cùng thống hận trên gương mặt như tạc tượng của nam tử tóc trắng.

-Cầu tặc... Bản vương sớm muộn cũng khiến ngươi chết không toàn thây.

-Không nói chuyện này nữa, có chuyện khác quan trọng hơn... - Nàng bất chợt mở mắt, cất tiếng. Thần sắc có chút kì lạ, hàn khí ngưng trệ vừa nãy đã thu liễm không còn vết tích, mắt ngọc so với thường khi có chút mộng mị, đôi gò má phỉm hồng, cánh môi anh đào hơi run rẩy. Nàng cuối gằm mặt xuống, đôi tay nhỏ nắm chặt lấy tách trà hoa cúc trên bàn.

Hấn nhìn nàng chăm chú, hơi nhíu mày. Chuyện gì có thể quan trọng hơn đối phó với lão tặc cầu huyết kia cơ chứ. Hơn nữa, biểu hiện của vương phi của hấn có điều không bình thường nha.

-Nàng nói đi...

Thiên Dương Huyết Phượng ngược đầu nhìn hấn. Đôi đồng tử vẫn còn hiện rõ sự e thẹn pha chút u mê nhưng khuôn mặt đã khôi phục vẻ lạnh nhạt thường ngày. Nàng hít thở thật sâu, cất tiếng.

-Hoàng Khiếu Thần, chúng ta... đầu tháng sau đại hôn...

Hắn sững sốt, nhìn sâu vào người nàng nhưng đã thấy Thiên Dương Huyết Phượng quay vội đi hướng khác.

A... quả nhiên là quan trọng hơn...

End chap

Gomen các nàng vì ra thật trễ... Không biết còn ai đọc không nữa...

A... phải rồi, nếu các nàng rảnh thì có thể đọc oneshort "Bằng lăng làm minh chứng cho đôi ta" của ta được không? Các nàng có lẽ thích cổ trang nên ta cũng không muốn làm phiền... chỉ là đăng cả tháng mà có 2 lượt xem... * uly khuất- chấm nước mắt* Hi... Ta nói là nói thế, vẫn tùy các nàng thôi.

lots of love

Little Butterfly

Bạn đang đọc truyện *Huyết Phượng Kiêu Mị Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.